

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Da Ponte, Lorenzo.; [Lorenzo Da Ponte] ;
bearbejdet til Mozarts Musik af L. Kruse.

Titel | Title:

Don Juan : Opera i tvende Akter

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : Boas Brännich, 1807

Fysiske størrelse | Physical extent:

128 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

56. - 374

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 02364 3

X REX

L

Don Juan

Singapore Bibliothek

56. - 374

Don Juan.

Opera i tvende Akter

bearbejdet

til Mozarts Musik

af

L. Kruse.

Kjøbenhavn, 1807.

Trykt og forlagt af Boas Brännich,
Utsjeldsplads No. 127.

Personerne.

Commandanten.

Donna Anna.

Don Ottavio.

Don Juan.

Donna Elvire.

Guzman.

Leporello.

Berlina.

Massetto.

Bønder, Bønderpiger, Vagt, Betientere, Musi-
kanter. Chor af Bønder.

Første Akt.

Commandantens Hauge, Døren ud til Veien aaben, en-
deel af Bygningen sees bagved. Nat.

I.

Leporello alene.

Sielden Penge, Prygl desfleer!

Staae om Ratten udenfor

Medens Herren inde leer,

Det var hidtil mine Kaar!

Hvorfor selv ei Herre være

Fanden være Tiener meer!

Min forstaaer jeg at begiære,

Spore op hver deilig Pige,

Konlig mig til hende snige!

Jo, Jo! Herre kan jeg være

Fanden være Tiener meer.

Hvad er det? — Der kommer nogen

Det er bedst, jeg søger Krogen,

Eyst og stille staaer jeg der!

Han skuler sig.

2.

Don Juan, Donna Anna.

Don Juan kommer ind med hende i sine Arme, dybere fra
Haugen af; hun gjør forgiæves Modstand.

Anna.

Røber slip! jeg før mig dræber
End jeg bliver i din Arm!

Juan.

Søde Blut! du saa kun stræber
Mere fast op mod min Barm!

Leporello affides.

Hun for Ketten flux og slæber
Ved sig taabelig Allarm!

Anna.

Kommer! hielper! mig dog hører!

Juan.

Lie! og hust jeg Bærge ører!

Anna.

Gud dig ramme!

Juan omfavner hende fastere.

Frygt min Flamme!

Anna kraftløs i hans Arme.

Kommer! Iler!

Juan

i Begreb med at føre hende bort.

Lykken smiler!

Anna svag.

Ak! til Døden du mig slæber,
Bort! dens Gift er ved din Harm!
river sig løs

Juan.

Griber hende atter i sine Arme.
Kys skal lukke dine Læber
Sikke kiøle mildt din Harm.

Leporello.

Os at styrte hun kun stræber
Hun i Rettens Vold os slæber;
Ved sig taabelig Allarm!

3.

Commandanten. De Forrige.

Commandanten træder ind med dragen Kaarde, Juan
slipper Anna. Han flyer.

Commandant.

Slip hende Frække!
Træk og forsvar Dig.

Juan.

Mig vil du skrække?
Bort, Gamle! væk Dig!

Commandant.

Først skal mit Væge,
Ungt nok dig slaae!

Juan.

Jeg gaaer mod Vanmagt ei!

Commandant.

Ei skal du Midding
Hænnen undgaae.

Juan.

Midding! jeg!

Commandant.

Midding.

Juan.

Jeg!

Modtag da Døden;

Vil du det saa?

Leporel affides.

Hielp Gud i Nøden

Mig at befriaae!

De sagte. Juan saarer Commandanten.

Han synker til Jorden.

Commandanten.

Ak! til Bistand! Jeg er fældet;

Alt jeg føler Dødens Smerte!

J mit giennemboerte Hierte

Slukkes Livets sidste Blod!

Doer.

Juan.

Ha! saadan du svag, forældet,

Ved dit Blod, din Asmagt lærte

Paa dit længe visne Hierte

Ruger nu den matte Død!

Leporello.

Hvilket Uheld! af! jeg gruer,
Pinebænken alt jeg skuer,
Lænker, Sværd og Død mig truer!
Gid jeg var slet ikke fød!

Indgang

Juan halv høit.

Hei Leporel! hvor er du?

Leporello lavt.

Gud i Himlen.

Nævn ei mit Navn! af! jeg er reent betaget
Af Skrek! O! Siig mig om De endnu lever
Eller —

Juan.

Kun stille! det betyder intet!

Vi er' ei kiendte; kom! Hvor blev af Pigen?

Leporello.

Af, Herre! veed jeg det! Hun er langt borte
Gid jeg var det saavel!

Juan.

Se, og følg med mig!

Her er ei meer for os at gjøre.

Leporello.

Rigtig!

Men med os Herre fandt man vel derpaa!

De see Eys og ile ud af Haugeporten.

4.

Don Ottavio. Donna Anna. Tienere

med Fakler komme hurtig ind.

Anna.

Som iler hastig frem, seer Liiget; forbauset.

Gud! min Fader i Blod!

O! stusses ej mit Blik — for mine Fædder!

Min Fader! O! min elste Fader!

Don Ottavio forsteeenet.

Vor Fader!

Anna.

Din hvide Jæse han skaante ei!

O Jammer! disse Blikke — er brustne!

Al Dødens Blegghed rundt han er bedækket!

Du hører ei min Røst, seer ei min Smerte!

O! elste Fader! hør Din Datter

Seg swimler, jeg bærer —

Hun bliver asfægtig.

Ottavio griber hende i sine Arme.

Til Hielp! I Dødens Favn den Hulde svæver;

Staaer hende hurtig bi! O! red min Elste!

O! Anna! Bedste! min Veninde!

Saa grum en Skæf kan koste hende Livet.

Anna.

Al!

Ottavio.

Hun oplives! Hav Tak I Himlens Magter!

Anna forvildet.

O! min Fader!

Ottavio.

Rom! drager med Til, den sørgelige Gienstand
Hen til sin mørke Boelig!

Liget borthæres.

Rom til mit Bryst, min elskte Brud! bliv roelig!

Han vil omfavne hende.

Anna

Slider sig fra ham i Fortvølelse.

Bring mig til Gravens Gienne!

Mit er de Dødes Rige.

Seer du hvor grumt han bløder,

Som mig, ak! Livet gav!

Ottavio.

Kiend dog mit Blik, min Stemme!

Fat Dig, du hulde Pige!

Det Bryst, som du forstøder

Er trofast til sin Grav!

Anna fatter sig.

Min Ven — tilgiv — mit Hierte

Er knust, bedøvet af Smerte

O! Fader! hvor er du!

Ottavio.

Din Fader — Lad hans Minde

Her ved mit Bryst forsvinde!

Din Ven Dig favner nu!

Anna pludselig begejstret.

Vel! sværg hans elskte Skygge
Da Hævn med hellig Eed!

Ottavio.

Jeg sværger —
Min Eed skal du betrygge
Vor faste Kierlighed!

Begge.

Vor Pagt du Himmel skue
Vi paa din Hielp tør bygge!
Kiøsl du vor indre Lue
Skiank du os atter Fred!

De gaae ind.

5.

Sæde, ved Huusdørene Sæder; endnu en Ivs Sommernat.

Don Juan. Leporello træder ind.

Leporello frygtssom, standser.

Ak! Herre! St! (lytter) Nei! der er ingen!

Juan.

Kryster!

Leporello.

Skjæld mig ei ud, fordi jeg ingen Mod har
Det kommer eene af, jeg har saamegen
Samvittighed! De har nu ingen, Herre!
Og hver en Ting i Verden har sin Modvægt.
Puh! lad mig puste, og lad os saa løbe!

Juan.

Som imidlertid har seet sig om, let.
Hvorhen! Jeg troer du frygter for den Døde!
Han vil ei røbe os!

fortroelig i det han tager hans Haand

En gunstig Skiebne

Har standset netop her din matte Fod,
Til et Beviis paa, jeg har Lykken med mig.
Seer du det Huus?

Leporello.

Det Huus? Nei! tak see Himlen;
Her er for mørkt at see og blive seete.

Juan holder Die med Huset.

Din Angst har gjort Dig blind; jeg seer hver
Gienstand

Som drager mig med umodstaaelig Vælde!

To Damer —

Leporello.

Damer! af! med Blod paa Hjertet
Han tænker end paa slige Bagateller.
Nei! det gaar alt for vidt; to Gange Herre!
Har jeg nu vovet Liv og Blod for Dem,
Tillad mig nu at sige Dem min Meening!

Juan.

Som har nærmet sig Huset, og seer op til Vinduet.
Tael! gierne har' jeg lidt Moral i Tide!

Leporello.

Men lov mig først, De ei vil blive hidfig.
Jeg vil kun skildre dem min egen Tilstand!

Ukyldig, uerfaren, fast en Dosmer
Kom jeg til Dem; men De har giort mig flygtig!
Har lært mig trodse Gud og Død og Diævel!
Dog af!

Juan ved Binduet.

Nu, af!

Leporello.

Galt er for galt min Herre!

Dengang vi sneeg os inden Klosters Mure,
Hvor De med Elskovs Bøn bestormed Donna
Elvire! af! som neppe, paa sin Flugt
Hengav sig tillidsfuld i deres Arme
Før atter bort de flygtede fra hende,
Da tænkte jeg —

Juan.

Du skal ei tænke.

Leporello.

Herligt!

Slig Ordre kun kan frelse mig fra Fanden.
Derefter gif det taalelig en Tid
Thi Hverdags Eventyr jeg vil ei regne!
Men nu! med en — ja næsten diævelsk Riækhed
At snige sig ind i en fornem Hauge,
Som gar tilhører Byens Commandant
Og General! at favne der hans Datter,
Hvis Brudgom er vor meget gode Ven
Med voldsom Arm, og da hun ei vil høre
Den dristige Begiæring, rive hende

Ud fra sit Hiem, og grusom med sit Sværd
Medfædte en saa høit fornærmet Fader!

Juan.

Jeg var forvildet; brændte af en Attraae
Som røvede mig Overlæg og Hatning!
Det er forbi, og kan ej mere ændres
Saa lad os ikke tænke meer derpaa!

Leporel.

Got! Nu om Dem vil jeg slet ikke tale,
For hvad De giver, har De nok deres Grunde!
Men nogle gives der, som ogsaa føre
Det samme Sprog, fordi de troe, det klæder
At spotte alt, hvad andre holde heiligt —
Til saadan een, jeg vilde sige reent ud:
Troer De min Herre! at fordi De eier
En Hoben Penge, og kan bruge Kaarden
Og er beskyttet af det Navn, De fører,
At alt er tilladt Dem!

Juan gaaer hurtig imod ham.

Du Skurk!

Leporel viger hurtig til Side.

Jeg meener

So ikke Dem! Nei! Gud bevares! troe mig,
Jeg vilde sige — ej til Dem, men til den Anden,
God Ende kan sligt Levnet aldrig faae!

Juan.

Men Ende dog! derfor vil jeg mig skynde
At nyde Livets Fryd før Enden kommer!

See! boler ikke Solen med hvert Blomster
 Indtil dens Straalers Ild fortærer det;
 Rundt om den dør, og fødes Elskerinder,
 Og ei den agter sine Offres Liig!
 Hvi vil du mere da af mig forlange
 Der, selv en Blomst, ei evig er som Solen,
 Skjønt al dens Ild er samlet i min Barm,
 Og huld udspreder sig til hver en Skønhed!

Leporello.

Åh! tael fornuftig Herre! De kun sværmer.

Juan.

Jeg har Philisosophie, saa got som nogen;
 Og den er fast og grundet i Naturen.
 I evig Krig jo alle Kræfter mødes,
 Den største Helt er den, som seirer meest.
 Den Værde kiemper for en Værestitel
 Og ærgrer Critiker, som han ihjel;
 Mens andre kiækt erobre Verdens Lande,
 Og slagte Mennesker for Kronens Guld.
 Ja selv Chirurgen piner Dyr til Døde
 For siden os med Roes og Bram at pine.
 Nu til alt sligt, jeg føler ingen Attraae,
 Derfor jeg gjør det ei, min Hu staaer til
 At seire over alle Vigers Hierte!
 Det er min Kampplads. Spørger Seierherren
 Hvormange Offre en Trophæe har kostet?
 Og hvad er tusind slige mod et Ry,
 Som kjoles og oplusses Hiertets Flamme?
 Og slukkes de, — ja da er Spillet ude

Grobreren, den Lærde og Chirurgen
Hvad har de efterladt sig — kun et Navn!
Nei! da kan Elskov efterlade mere:
Om nogle Offre uforskyldt end bløde
Saa fødes andre dog til Livets Glæde,
Saa maae det eene paa det andet bøde
Du i Naturens Spor kun seer mig træde.
Dog hvem er det jeg taler til?

Leporello.

En Dosmer,
Som det er alt for høit!

Juan.

Tager ham om Armen.

Forstaae mig nu da:

To Damer ganske nyelig ind er flyttet
I dette Huus. Den eene har jeg seet kun,
En ung, uskyldig, himmelsk, Kammerpige
Det lader til. For den, som er undgaaet mig,
Det er jo billigt Bederlag at hente.

Leporello.

Jo før jo heller! — det er som sædvanligt!
Men veed De ogsaa om De er velkommen?

Juan.

Det er det, som jeg nu vil undersøge,
Thi hidindtil har vore Blik kun talt.

Leporello.

Der kommer nogen.

Juan.

Hurtig da tilside.

Leporello.

See! er det hende?

Juan.

Et! Jeg troer det ikke.

6.

Elvire, Gusman de Forrige.

Elvire træder ind hæftig, fulgt af Gusman, som giver
Hjælp paa, og deeler alle hendes Bevægelser.

Gusman.

Det alt er silde! mon hun ei vil skænke
De trætte Lemmer, den fornødne Hvile!

Elvire som halv i Billedse.

Ik kan mig ingen sige
Hvor den Troeløse er,
Som grumt mig monne svige
Og dog er mig saa kjær.
Kodfæstet dybt i Brystet
Hoer end hans Billeds Glød,
Jeg aldrig bliver trøstet
For ved den Falskes Død.

Juan affides til Leporel.

Et! stille! Elskovs Rige,
Mig vinker hist i Sangen

Elvire.

Jeg aldrig bliver trøstet —

Juan.

O! Vee den stakkels Pige!

Elvire.

Ak! før i Gravens Skød!

Juan.

Hvad om min Trøst tog hendes Hierte fangen?

Leporel. affides.

Saa kan han trøste hundrede af Gangen!

Elvire.

Ei før i Gravens Skød,

Først der al Qual er død!

Hun nærmer sig Hufene,

Juan

træder hen til hende.

Skionne Dame!

Elvire

med et Skrig, kender ham.

O! Don Juan!

Juan.

Hvad seer jeg! Gud, Elvire!

B

Elvire.

Freløse! ja! Saa fandt jeg Dig dog Falske!
Hun river en Dolk frem, Juan og Gusman
falde hende i Armen.

Juan.

Elvire! Bedste! Du er uden Samling.

Elvire.

Er du ei Don Juan! min Lykkes Morder,
Som stjal min Noe og med din Smigger drypped
Givt, dybt i mit da Gud indviede Bryst?
Ham glemte jeg for al din falske Smigger,
Henrevet af den Lue, som du tændte.
Jeg flyede ham, af, som du flyede mig;
Men Dig tilkom det ei min Synd at straffe.

Juan.

Elvire! hør mig!

Elvire.

Åh! hvad kan du sige!

For Dig, jeg glemte alt, min Stammes Ære,
Min Pagt med Gud, mit Navn, min Dyd,
mit Rygte,

Den Ngt jeg nød i Klosters stille Celler,
Alt gav jeg Dig, en Ekænk af Kierlighed!
Jeg søgte Lye i dine elskte Arme,
Som Lammet i en Stormvind hos sin Moder,
Og du forraadte mig, bortflygted lønlig;
Kold efterlod du mig, den bange Nonne,

Med Verden ubekiendt, dens Skif og Sæder;
I tusind Farer for at blive greben,
Tilbageført, indmuret, Syndens Straf.
O! tael! kan du undskylde al din Grumhed?

Gusman.

Ja! tael, Don Juan! trøst det arme Offer,
Hvis Hierte kiemper mellem Liv og Død.
I en affides Braae, paa Gravens Bredde,
Klædt i et Mandfolks halv forslidte Dragt,
Fandt jeg min gamle Herres ældste Datter;
Et Forsyn vidst did ledte mine Fødder.
Hun kiendte mig! o! hvilket rædsomt Giensyn!
Alt hun opdaged mig. Græd ikke Donna!
Han synker for hendes Fødder.

Vær uden Frygt! — om han Dem end forraader,
Jeg skal beskytte Dem i selve Graven.

Elvire.

O! haarde Skiebne! maae en Tieners Trofskab
Da værne om dit usle Liv, Elvire!
Mens din troløse Elsker kold Dig spotter?

Peporel. affides.

Hun kan ham Sandheden dog bedre sige.

Juan.

Hvorfor saa bitter, elskede Elvire!
Hør først hvad der bortrev mig saa uventet,

Som jeg uventet ser Dig her. O! sig mig,
Hvad kan jeg takke for den Lykke, Hulde?

Elvire.

O! hvilket Spørgsmaal! har du ikke smittet
Mit Hierte med en Lue, som er evig,
Som flammer om den Glød, den tændtes ved.
Forgiæves Dig beskylder klart mit Hoved,
Her taler stedse dog en Røst for Dig,
Ak! høiere end Gud, Fornuft og Trostak!

Giver Gusman Haanden.

Mit Hierte først maae grusomt overtydes,
Det er mit Maal; derfor jeg søgte Dig
I hver en Stad, hver Dye, paa alle Veie,
I Mulm og Nat, i Solens klare Skin;
Jeg frygter ikke meer for at opdages;
Thi er du falsk, er alt mig ligegyldigt!
Nu har jeg Dig — tael nu, undskyld din Udsæd.
Guds Brud jeg var, jeg foretrak din Elskov;
Giv med et Ord mig Livet eller Døden!
Alt har Fortvivlelsen traad nær til mig,
Min bange Siel tør kun til Dig sig vende;
Gud har forladt mig! ak! har du det med?

Synker til Gusmans Skulder.

Juan forlegen.

Elvire! Bedste! hvor din Tilstand gaar mig
Til Hierte; — men er du nu stemt at høre,
At troe mit Ord — Du som mistænker mig;
Da — næsten kan jeg sige, usandsynlig

Den Marsag er — som tvang — (fatter sig) tael
Leporello!

Fortæl du alt — jeg selv vil intet sige.
Den Dødsmer min Elvire ei kan tiltroe
Behændighed og List nok, til at lyve
Uforberedt. Nu tael dog, Leporello!

Leporel. forbaust.

Jeg, Herre!

Juan.

Tael! men vogt Dig for at lyve.

Leporel. affides.

At sige Sandhed er nok det han meener!

Elvire

med Hovedet paa Gusmans Skulder.

Tael! tael, o! end den Angst, som mig fortærer!

Juan

til Leporello, som med Gebærder har betegnet ham
sin Forlegenhed.

Nu! hører du!

Leporel.

Nu vel! Skal det saa være,

Saa hør mig, Donna! af! det er i Sandhed
For stor en Ære, som man mig beviser.

Seer De — det var — gid jeg dog bare vidste
Hvordan jeg skulde ret begynde paa det;

Det traf sig, seer De, som det ofte træffer,
Dorret Svæben af sig, Juan lister sig bort.
At før man veed deraf, saa er man borte;
Han mærker hans Flugt.
Ja! han er borte, nu skal intet holde
Mig fra at sige Dem den reene Sandhed!

Gusman

vender sig og savner ham.
Den Nedrige er flygtet!

Elvire

farer op fra Gusmans Skuldre, med et Skrig.

Don Juan!

Hun bliver svag, Gusman fører hende hen til
Bænken, hun nedsynker i dybe Betragt-
ninger under Sangen.

Leporel.

Er en Forræder! troe ham ikke, Donna!
Det er ei eene Dem han har forladt;
Jeg vil betroe Dem her den heele Liste
Paa hans Erobringer; — vi holde Bog,
For at bevise, ingen Dag gaaer unydt.
Forglem ham, han er Deres Sorg ei værd!
Han tager en Liste frem.

Hvis De, Donna! behager at høre
Denne Liste, som jeg har at føre
Paa de Skionne, hans Kunst monne røre,
Smukke Ting da De skal faae at see!
Først Italien hundred' og tyve!

En Snees Lydsk, for ikke at lyve.
Frankrigs Pigebørn rundt om ham flyve;
Men ved Spanien, staaer tusind og tre!

Alle lutter søde Piger!

Snart han synker, snart han stiger
Blant Comtesser, Baronesser,
Vønderpiger og Prindsesser;
Ligevægt i Elfskovs Riger

Er hans Lov, det kan man see!

Kiærlent smelter han med Blondiner,
Elye, som Duen ømt han klager,
Med Brunetten stolt fremtriner,
Alle Hjerter han behager;

Overalt han til Veninde

Vælger sig, hvem han kan finde,
Snart de Trinde, snart de Ranke!

Saa han vexler Hu og Tanke.

Skionne af hver Stand, hver Alder
Lønlig ham sin Elsker kalder.

Selv tre Snees Mars Coquetter

Han med Lyst paa Listen sætter;

Men de søde

Spæde, røde

Blomster, som af Længsel blegner,

Dem i Hiertet han sig tegner;

Dog de visne snarlig hen

I den Flamme dem omhegner!

Da han plukker nye igien!

Løber ud.

Elvire

reiser sig fra Bænken og styrter paa Knæe med
Hænderne mod Himlen.

O, Gud! for sidste Gang, skænk du mig Naade!
Nu jeg tilhører ikke Verden mere
Undtagen ved min Marter, disse Qualer
Som brænde i mit Legems visne Skygge!
Ak! skilt fra Himlen, skilt fra Jorden, skal jeg
Omvanke, synlig, som et Skrækkens Billed;
Et Varsel for hver svag uskyldig Pige,
Og Verden blive for min Siel en Skierzild!
Don Juan! ja, Dig skal min Fod ledsage!
En Herrens Straffe-Engel ved din Side
Jeg svæve skal, og saa min Synd forsones.
Hvergang din falske Lue flammer mod
Et ungt, uskyldigt, let besnæret Hjerte,
Da skal jeg, som en Stormvind trine frem,
Og rive hende ud af dine Arme,
Og vifte Ilden mod din egen Barm,
At den fortæres i umættt Vellyst.
Og for hver reddet Siel, o! hvilken Tanke!
O Gud! forjetter den paa nye din Naade?
For hver en Taare mindre i mit Døie;
Og naar jeg da har frelst det fulde Tal,
Som i min Rosenkrands, der glimre Perler!
Da er jeg frie, da briste Livets Baand,
Min Skygge lægger sig til evig Hvile,
Min angerløste Siel til Gud skal ile!

Ja! hurtig, hurtig i den Falttes Spor,
Min Angst skal vise mig hvor de sig snoer.
Iler ud.

Gusman.

Fornuften kom, da hun ham saae tilbage,
Nu frygter jeg den borte er for stedse.
Følger hende.

7.

Landlig Egn. Morgen.

Paa den eene Side et Bærtshuus; paa den anden Ind-
gangen til Haugen ved Juans Gaard. En Bonde-
forsamling kommer ud fra Bærtshuset, syngende og
dandsende; deriblandt

Masetto, Zerline.

Zerline.

Unge Piger! Bryd Hierternes Fængsel,
Hurtig iler den blomstrende Baar!
Hvorfor dølge den lønlige Længsel?
Diet røber hvad Hiertet attraaer;
Stedse Kierligheds Fryd deri slaaer.

Chor.

Trallala! Stedse Kierligheds Fryd deri slaaer.

Masetto.

Kaste Knøse! hold op med at vanke
Om i Løndom, snart hist og snart her;

Vel det fryder Smaaebloster at sanke,
 Elskovs Rose dog skønnere er!
 Trallala! Stedse Kierligheds Fryd er os nær!

Chor.

Trallala! Stedse Kierligheds Fryd er os nær!

Zerline. Masetto.

Elskov! Elskov! dit Bud vil vi lyde,
 Spøge, kysse, ved Livet os fryde!
 Dine Glammer udulgte frembrøde;
 Trallala! Himlen! Himlen omgiver os da!

Chor.

Ja! Himlen, Himlen omgiver os da!

8.

De Forrige. Don Juan, Leporello
 træde ind.

Juan.

Ei! see engang! En munter, glad Forsamling!
 Nu lystig Børn! lad eder ei forstyrre;
 I er' jo alle pyntet, som til Bryllup!

Zerline viser paa Masetto.

Saa noget nær! I Gaar blev vi trolovet.

Juan til Leporello.

Hvor huu er deilig!

Masetto til Zerline.

See paa mig Zerline,

Og ei paa . . .

Zerline.

Nu! man maae dog være høflig
Mod en saa artig og beleven Herre!

Juan

tager hende under Hagen.

Og du er Bruden! Slut?

Zerline.

Til Tienest, Herre!

Og her . . .

viser paa Masetto, som skraber ud.

Juan.

Din Brudgom! Seer jeg ret? Masetto!

Masetto.

Ja, Deres Naade! (affides glad) Nu faaer jeg Brudegave
Saavist, som jeg staaer her.

Juan affides.

O! ypperligt;

Det Møde giver mig et herligt Indfald.

høit.

Og her du kommer for at holde Bryllup.

Masetto.

Hist ovre i vor Bye er intet Bertshuus

Saa godt som dette, og saa tog vi hid

For . . .

Jerline.

At faae en lille Dands paa denne Glette.

Juan.

• Nu, det er mig et kjær, et herligt Møde!

Lad mig omfavne Dig, min Frelser! ikke

omfavner ham.

Har jeg forglemt den Dag, min Gulls kanted',
Og rask, fra anden Bred, du sprang i Strømmen
Og redded' mig, skönt nær du var gaaet under.

Jeg gav Dig Guld; men ak! hvor er det lidt
Til Giengield for sit Liv, det dybt jeg følte;
Men borte var du; dog nu atter fundet,

Jeg lader ei saa let min Frelser slippe.

Hans Bryllupdag jeg først vil helligholde
Med Sang og Spil, og siden skal jeg vise
Ham flere Prøver paa min varme Omhed.

vender sig.

Hei! Leporel! hvor er du?

Leporello

som har staaet mellem en Flok Bønderpiger.

Jeg forsikkrer

Kun disse Smaae om al min varme Omhed.

Juan.

Tillav en Fest, min vakre Leporello,

Hist i min Hauge; Lad frembære alt

Hvad Huset og min Kof formaaer. Spar ikke

Vaa Blin; men skienk enhver den Sort, han anster.

Rom Børn! træd ind; her skal I intet mangle
I Bryllupsfryd. Gaaer foran mine Venner!
Du, Leporel', skal Brudgommen ledsage,
Den skønne Brud jeg vælger mig til Dame.

Masetto uwillig.

Men Deres Naade!

Leporello vil drage ham bort.

Ingen Complimenter,

Dem lider Herren ei.

Masetto.

Shnu, jeg mener

Kun saa, at Brud og Brudgom bør gaae sammen,
Især i Dag. (affides) Jeg kiender nok hans Rygte.

Leporello fortrolig til Masetto.

Frygt ei, min Ven! han tager sig af Bruden,
Som om det var Dig selv.

Masetto.

Ja saa! det troer jeg;

Men derfor just.

Juan.

Nu, hvortil dette Ophold?

Gaae, som jeg siger; strax vi følge efter.

Vi gaae at hente kun en Brudegave.

Bønderne gaae ud.

Leporello

til Masetto, som han drager med sig.
Der hører du, min Ven! nu blir din Lykke
Først kronet; kom!

9.

Zerline. Juan.

Juan.

Saa! nu er han da borte,
Og jeg kan tale af mit Hjertes Fylde.
Zerline! Saa er jo Dit Navn.

Zerline.

Ja Herre!

Juan.

Zerline! Søde Slut! hvor kan du elske
Den plumpe, vrantne, følesløse Brudgom,
Du, som er selv saa mild, saa fin, saa dannet.

Zerline.

Masetto er ei plump; nei, langt fra Herre!
Saamænd har han sit Fine, og ufølsom
Er ikke han, det maae jeg vide bedre.

Juan.

Du er for god, mit Barn! aabn' dine Dine
Mens det er Tid; hvad Sands har sig en Tølper
For denne hulde Skabnings Kierlighed,

Hør disse sorte skjælmste Blik, de Hænder,
Hvorunder nu mit stakkels Hjerte sulmer.

Zerline.

O! Sy dog Herre!

Juan kysser hendes Kind.

Disse søde Husler!

O! smil mit Barn, saa bliver du en Engel.

Zerline sukker.

Ak! jeg er kun en ringe Vonddepige.

Juan.

Hvad ringe! du er smuk! har du ei hørt

At Skønheds Magt har selv omstyrtet Throner,

Og med et Blik har du betvunget mig.

Zerline hør mig: Jeg er kied af Byen

Og Hoffets Pragt, og Stadens knipske Damer,

Hvis Væsen er Forstillelse og Falskhed.

Zerline leer.

Det har jeg ogsaa ladet mig fortælle.

Juan.

Kun i Naturen boer den sande Lykke,

Og i en simpel Skyldfri Hustrues Arme.

Den søger jeg; Naturlighed og Ufkyld

Mig straale sødt fra dine Blik imøde.

Vær min! Forglem din ubelevne Brudgom;

Alt hvad jeg eier, skal du byde over.

Din Dragt forvandler jeg til Silke strax,

Til Guld hver Blomst, som bølger paa dit Hierte.
Troe mig, mit Varn! jeg farer ei med Falskhed,
Hver grusom Tvivl fornærmer kun min Vre.

Zerline.

Nei Herre! Nei! det vil jeg ikke gjøre;
Men jeg har altid hørt — O! lee kun ikke
Ud min Eenfoldighed, at unge Piger aldrig
Maae troe fornemme Herrer! de bedrage
Os stakkels Børn! — og saa — Nei! frist mig ikke.

Juan.

Sandt nok! blandt os er mangen fræk Forfører;
Du har ei Uret, Varn! hvor ofte har jeg
Med Afstøje seet der' skammelige Falskhed.
Ja, selv mit Sværd har hævnnet mangen Pige.
Men see paa mig, seer jeg vel ud dertil?

Zerline.

O langt fra. Nei! det var ei saadant meent.

Juan tager et Smykke frem.

For trofast Elskov kun mit Hierte banker;
Tag dette Smykke, hæft det paa din Varm,
Bed det trolover jeg mig Dig for evig.

Zerline.

Kors Herre! Nei; min Gud! hvad skal jeg sige?
Hvor det er deiligt!

Juan.

Spørg kun dine Frønder;

Jeg skal forbedre deres Kaar. Dig skal de
For deres Lykke takke, som en Helgen.
Kom Varn! følg med, alt skal jeg vise Dig,
Hvad du skal blive Herskerinde over.

Zerline.

O Gud! hvo giver nu mig Arme Raad?

Juan.

Læs, Hulde! i mit Die,
Siig, kan det svige Dig?
Lad mig Din Villie boie,
Gat Mod og følg med mig!

Zerline.

Jeg vil! — Nei! — jeg vil ikke!
Hold op at friste mig;
Man ei paa Mandfolks Blikke
Kan meer forlade sig.

Juan.

Kom! liid paa mig, du Søde!

Zerline.

Masettos Siel vil bløde!

Juan.

Dig Glæder skal omgive!

Zerline.

Jeg kan mig ei løsrive.

Juan.

Vær min, vær min, du Kiære!
Din evig skal jeg være,
Hvad der end møder mig.

Zerline.

Jeg din? jeg din? du Kiære!
Vil min du evig være,
Hvad der end møder Dig?

høi engang.

IO.

De Forrige. Elvire

kommer ind under deres Omfavnelser.

Elvire træder imellem dem.

Din! Din for evig! Du Ulykkelige!
O, troe ham ei! Jeg kiender disse Løfter.

Juan

forbavsset, halv høit.

Ha! staar hun da i Vagt med onde Aander!

Elvire.

Med Himlen, Don Juan! Dens Raades Vink
I dine Spor har bundet mine Fødder.

Juan

affides til hende, efter at have fattet sig.
Hvor kan et lille Spøg Dig saa forbitte?
Tillad —

Elvire hoit.

Et Spøg, og altid Spøg, og saa fremdeles!

Berline opmærksom.

Et Spøg, Hr. Cavaleer!

Juan

til hende, affides.

Hun er fra Staden,

En af de Damer, som jeg nævnte nys,
Skabt, at forstyrre trofast Elfskovs Lykke.

Elvire.

Hvad han end siger, troe ham ikke Pige!
O! Lad den Angst, som perler i mit Øie
Gienkjøbe Dig den Røe, han vil forstyrre.

Troe ham ei, hvad han monne sige,
Blid hans Klamme forgaaer heel brat,
Troe et Herte, som var hans Rige,
Han det grusom har forladt!

Hør ham ei, hvor sødt han taler;

Elve hans falske Gaad, o Pige!

Thi med Solen hans Længsel daler,

Da forvandles alt til Nat!

Troe det Herte, som var hans Rige,
Han det grusom har forladt.

Hun griber Zerlines Haand.

Hvor er dit Hiem?

Zerline

ængstlig, peger paa Haugen.

Ak! der, der er min Brudgom!

Forklar — ?

Elvire

drager hende hurtig ind med sig i Haugen.

Saa kom! tak Himlen for din Frelse.

II.

Juan allene.

Han staaer forbitret i dybe Tanker.

Fordømt! Skal alle mine Planer strande

Paa dette Skær? ak! fra det Dieblif

Jeg hende saae igien, slog tungt mit Hierte.

I hendes Die brænder der en Ild,

Som om et Væsen fra en anden Verden

Besjalte det. Hvad nu, Juan! du drømmer!

Et Slumpetræf skal ei min Siel beseire!

Bort mørke Skye! jeg atter er mig selv;

Det koste hvad det vil, jeg gaaer til Maalet.

Det Bryst, hvori al Livets Flamme lue

Saa yppigt, som i mit, formaaer den Hindring,

Som skrækker svage, dødsige Naturer,

Ei i sin Middags-Sommerflugt at standse.

Wil gaae, men møder

I 2.

Ottavio og Anna.

Ottavio.

Dig søgte jeg, min Ven! har du alt hørt — ?

Juan.

Desværre alt! Jeg vilde just gaae til Dig.
Formodentlig din skønne Brud? (nærmer sig hende)
Tillad mig —

Ottavio.

Ja! (forestiller ham) Don Juan, min Ven! som
jeg saa ofte
Har nævnet Dig! min Baabenbroder, ved
Anna hilser.

Hvis mægtige Forbindelser jeg haaber
At faae opdaget let den feige Morder.
Ei sandt! du nægter ei din Ven din Bistand?

Juan.

Jeg ilte for at byde Dig min Hielp;
Men hemmelig, min Ven! lad os anstille
Vor Efterforskning, jeg bli'r ikke rolig
Før jeg er kommet paa det rette Spor.

Ottavio.

Jeg veed min Skiabne ligger Dig paa Hjertet.

Anna.

O! hvilken Røst!

Juan

nærmer sig henbe.

Tillad mig, skionne Donna!

Hørst at bevidne Dem, hvor dybt jeg føler
Hjert store Tab. O aftør disse Taarer,
Sog i den Elsktes Arm et Lye mod Skiebne.
Min Iver for at høne Dem måae være
Paa min Hengivenhed den første Prove;
Maaſkee min Ungdoms-Bens ſaa skionne Brud
Da skænker mig et noiere Bekiendſkab.
Siltg, er der intet Tegn, ſom kunde røbe
Den Nedrige? Har han ei efterladt ſig. —
Han bliver Elvire vaer og ſtandſer forbaufet.

13.

De Forrige, Elvire.

Elvire

Her hurtig imellem Juan og Anna.

Glue for den Faltſkes glatte Ord,
Hans Tale er en Glød!
Gibt ſtedſe paa hans Læber boer
Farlig den er, men ſød!

Ottavia og Anna

aſſides til hinanden.

Seer du den Skionnes ædle Gang!
Det Blik hun paa os ſlaaer!

Hvor hendes Smertes dybe Klang
Mig dybt til Sielen gaaer.

Juan

iler forlegen hen til dem, halo høit.
O See! af Vanvid hildet,
Forvildet Diet brænder!
Jeg denne Dame kiender;
Forvildet Diet brænder,
O! fra sligt Syn dog gaaer!

Elvire.

Jeg her en Varsels-Engel staaer,
Thi mærk mit Ord og bliver!

Juan.

Bort fra sligt Syn jer river!

Ottavio, Anna.

I Tvivl mit Hierte staaer!

Elvire.

Jeg her en Varsels-Engel staaer
Thi bliver —

Ottavio, Anna.

Dulgte Koster, i Brystet sig hæver,
Trøst og Medynk den Lidende kræver!
Ei tilbage kan Hiertet sig drage,
Dette Væsen-bedrager os ei!

Elvire.

Angest, Angest i Barmen sig hæver!
Ak! den er til dens Qualer for snæver!
Som et Barsel, det Gud monn' behage
At bestandig ledsager ham jeg!

Juan.

Bange Koster i Bryttet sig hæver,
Mod min Villie jeg barnagtig hæver;
Bort du Plage! jeg vil ei forsage!
Her jeg længer fordrager dem ei.

Ottavio.

For jeg veed du os ei følger,
Glytter ikke jeg et Fied.

Anna.

Hendes Anstand, det hun siger,
Røber ei Afssindighed!

Juan.

Hendes Vanvid meer kun stiger,
Lades hun ei her med Fred!

Elvire.

Gra mit Forsæt ei jeg viger,
Brister Hjertet end derved!

Ottavio til Juan.

Altfaa Vanvid —

Juan til Ottav.

See kun det siger!

Anna til Elvire.

Tael, forklar os?

Elvire til Anna.

Han altid sviger!

Juan til Anna.

Hør mig, Donna!

Elvire.

Flue hans Smigger.

Ottavio, Anna.

Her vi er i Tvivl bestød!

Juan til Elvire.

Stille! hvad har du i Sinde,

til Ottavio og Anna.

Mig dog eders Tillid stænker!

til Elvire.

O! betænk dog min Veninde,

Saa du styrter mig og Dig!

Elvire.

Du ei meer skal Ustyld haane!

Jffun det mit Sind betænker;

Fordrer du jeg dig skal skaane,

Grumme! har du skaanet mig?

Anna, Ottavio.

Hvor han smigrer, hvor han blegner,
Diet han til Jorden sænker,
Hvis hans Færd ei Falskhed eger,
Kiender jeg ei Falskheds Svig!

engang.

Juan

som har draget Elvire til Siden.

Elvire! vil du steds da fordsomme
Mig uden Forsvar? Har du ei tilbage
Den mindste Gnist af Kierlighed og Medsynt
For din Juan?

Elvire.

O Menneske!

Juan.

Et Forhold,

Imellem mig og denne Dame, rev mig
Fra Dig! Hør kun: dog, her er ikke Stedet.
Eftæk blot mig to Minuter i din Doelig,
Og din Juan skal fremstaae reen som Solen!
Kun denne gang endnu, hav Pild til mig!

Elvire.

Velan: end denne Gang; jeg vil dog høre.

Juan

i det han gaar med hende.

Tak Elfte! Tak! (til de øvrige) Jeg kommer snart
tilbage,

Da mine Venner! er jeg ganske Eders.

I 4.

Anna, Ottavio.

Anna

hoist forbauset.

O Skjæbne! Er det muligt?

Ottavio.

Du forfærdes?

Anna.

Ja! det er ham! jeg tvivler ikke længer.

Ottavio.

Forklar mig, hvem?

Anna.

Min Faders Morder!

Ottavio.

Hvem?

Anna.

Din falske Ven! jeg tvivler ikke mere;

Hans Gang, hans Stemme, alt, ja selv hans
Smigger

Har røbet ham. Ak! alt for dybt indpræntet

Jeg bærer her et Vidne i mit Hjerte.

Ottavio.

Umueligt!

Anna.

Nei! ham er det; trods hans Maske
Han nu er røbet; ak! jeg har fortalt Dig:
Hvor lumsk han ved sin Adferd mig bedrog.
For Dig jeg tog ham, da — O, Hævn! min Elste!

Ottavio.

Ha! var det derfor, at han sneg sig ind
I min Fortroelighed, alt fra den Time,
Da først jeg viste ham min Brud i Kirken?
Den Snedige! derfor undgif han listig,
At lade sig indføre hos din Faders.
Men hvad Bevis? Ha! neppe kan jeg troe det.

Anna.

Bevis! her staaer det skrevet; hør mig: Sikker
Den Donna, der forlod os nys, hvis Banvid
Han saa forlegen listig foreholdt os,
Som vi, er Offer for hans Troløshed!
Maaskee har Himlen naadig viist os hende
Blot som et Redskab til den Falskes Straf.
Kom! lad os ile flux i hendes Spor,
Og naar for os da ligger klar hans Brøde,
Vi skal i tro Forening søge Hævn.

Af alle Forræd're
Han haardest bør bøde,
Ved ham saae jeg bløde
Den bedste blandt Fædre.

O! lov mig at møde
Med Sværdet hans Barm.

Endnu ved ham flæber
Det Blod, vi saae rinde;
Din Sed du Dig minde!
Først, naar du ham dræber,
Min Siel kan forvinde
Sin flammende Harm.

Ottavio.

Ja! kom min Elskte! vi vil søge hende,
Et Ord kan mueligt give os Oplysning.
Men hvor? dog Mod og Uforsagthed kun!
Hvis det er ham, er Jordens Havn for liden.
de gaar.

15.

Juan. Juan fra den anden Side. Leporello.
Leporel strax efter, fra Haugen.

Juan.

De ere borte alt; nu bestøbedre!
O! hvilken Krydsen af Intriger møde
Paa denne Dag. O! hvilken munter Kamp!
Hvad Nydelse er ei i denne Krydsen!
Med Uroe, men med Mod at styre alt,
Og dog tilsidst hver Hindring at besetre.

Leporello kommer lurende.

Mu Herre! Jeg har længtes; hvordan slip De
Vel denne Gang? Jeg vædder hun blev narret.

Juan

med Alvorlighed og Strænghed.

Hvem narret? Karl! tael ikke saa forvoven.
Elvire er en from og dydig Dame,
Hvis Videlser har sonet hendes Brøde,
Og omvendt dette Bryst til Gud og Himlen.

Leporello forbauset.

Hvad nu! er det min Herres salig Fader
Som taler?

Juan.

Engen Spot! dog har jeg Synder
Ei selv forarger denne svage Stel!
Tilgiv du mig, min stakkels Leporello,
Og see i mig et sørgeligt Exempel,
Hvortil man føres kan af vilde Sandser.

Leporello uvis.

Ei! Herren seer dog just ei ilde ud.

Juan.

Tael ei saa frækt! vend Dig til Gud om Naade
Mens det er Tid; af! selv jeg stod paa Nippet
At styrte ned, dybt i en bundløs Afgrund,
Da . . .

Leporello.

Af Herre, tael! at jeg kan og omvendes.

Juan.

Da Gud tillod en pludselig Forandring
At fæe i denne Varm. Elvires Fromhed
Har reddet mig. Taus og forvirret, uden
Den mindste Kraft til Lagn, stod jeg for hende,
Ehi Himlens Ild oplyste hendes Blik.
Jeg tilstod alt, anraabte hendes Medsyn
Og Forbøn hilsed; Hun tog mig til Naade.
Naar Mattens sorte Blig udbreder sig,
Vi samles atter for at bede sammen.

Leporello forundret.

At bede! Saa! munter. Ei Herre! husk vort Bryllup!
Berlines søde Smil!

Juan.

Du! lad dem moere

Sig i uskyldig Fryd! mit Bryst, end svage
Mod Fristelser, vil ei dem gaae imøde.
Jeg sætter ei min Fod i dette Laug,
Det har jeg hellig lovet min Elvire.

Leporello.

Sa saa! affides. Mon det og skulde være Alvor.
Du, sliq Forandring er just ikke uhørt. høit,
Ak! Herre! De har rørt mig indtil Taarer.

Juan.

Bereed Dig til at følge mig i Aften.
Du Synder ogsaa skal for hende knæle;
O! maane det lykkes og at redde Dig!

Leporello.

At redde mig! derpaa jeg tvivler ikke;
Jeg er tilbøielig til godt, som ondt.
Elvire bliver altsaa dog min Frue?

Juan.

Din Frue, Karl! O! svage, blinde Daare!
Troer du een Synd kan sone ud en anden?
Fræk rev jeg hende ud af Himlens Arme,
Til Gud det bær mig hende atter give,
Samt mig, mig selv. Jeg træder i et Kloster.

Leporello.

De Herre!

Juan.

Himlen har mit Løfte alt.
Følg mit Exempel, vakre Leporello!
Lad min Elvires Ord paa Dig og frugte,
Imens jeg har en anden Synd at sone.

Leporello.

En anden Synd?

Juan.

For Dig jeg følger intet.
Her kun hvor Himlen selv har styret alt:
Jeg traadte neppe i Elvires Boelig,
For, tænk Dig min Forundring, jeg opdaged,
At det var der, jeg havde seet den Slut,
Til hvem mit Die lønlig havde beilet,
Og at hun var Elvires Kammerpige.

Leporello med Knekte.

O! Skalde nu . . ?

Juan.

Mens nu Elvire taler

Min Kiære! til dit Hierte, iler jeg
For at omvende dette unge Barn,
Hvis Blik har lært mig, hun er Verdens Slave!
Forstaaer du?

Leporello.

Uf! — Ja nu er Gaaden løst.

Juan munter.

Du kiender, haaber jeg, nu vel din Rolle.
Mens nu Elvire beder for min Lykke,
Jeg lønlig til vor Bryllupsfest vil ile.
Kom! hurtig nu! Lad alle Glæder smile.

Kiørlige Druer,
Kiørligheds Luer,
Altid bekriger
Vældig mit Bryst!
Kampen de volde,
Kiæft vi udholde!
Kødmende Viger
Bring til en Dyst!

For Fred er sluttet, jeg Pladsen ei viger!
Smigger og Sukke,
Driftige Blikke

Vel kan oplukke
Fiendernes Bryst!
Det modstaaer ikke
Baabnens Dyst!
Er det først aaben
Ved hiine Baaben,
Hiertet mig bliver
Let underlagt,
Ved Kyssets Magt!
Og overbundet
Fængslet og bundet,
Alt det giver:
Thi det er svagt!
Kampen I volde,
Kiæft vi udholde!
Rødmende Piger!
Vær ei forsagt,
Skiondt overbundet
Fængslet og bundet,
Alt Hiertet giver:
Thi det er svagt.
Smigger og Sukke,
Dristige Blikke,
Mægter at slukke
Modstandens Magt!
Og overbundet
Fængslet og bundet
Alt Hiertet giver,
Thi det er svagt.

De gaar ind i Haugen.

16.

Bærelse hos Elvire.

Elvire, Ottavio, Anna.

Elvire.

Gud, er det mueligt! er saa dybt han sunken?

Ottavio.

Ja! Deres Skiebne ender alle Tvivl!

Anna

omfavner Elvire.

Gjør eet med os, bedragne arme Pige!

Det stærkeste Beviis mod ham er du;

Det er din Pligt at fælde et Uhyre.

Elvire.

Men om I dømte Feil? O Gud! mit Hierte!

Hans Redning nyelig var min Siel saa vis;

Her for min Fod, han udgiød Angers Taarer —

Ottavio.

O! troe ham ei! See! selv det høie Forsyn

Har traad i Forbund med os til hans Straf;

Det er ei Hændelse, at mine Følf

Just mødte ham, da han gif herudfra,

Og viiste os den Boepæl, som vi søgte;

Ei Hændelse, at een af dem har seet

Den Bondehøitid, som han foranstalter.

Elvire.

Han kommer der ei selv, det veed jeg vist.

Anna.

Han kommer der, der vrimler jo af Piger!

Ottavio.

Lad os anstille et Forsøg! i Mæster
Vi alle tre vil være der tilstæde,
Og hvis han ei frembyder der, min Donna!
Et klart Beviis paa al sin Troelsshed,
Saa love vi, at drage os tilbage,
For ikke at forstyrre Deres Lykke,
Indtil vi faae af Himlen nye Tegn.

Anna.

Belan! men om, som vist jeg troer og venter,
Hans Sind opdager sig i nye Rænker;
Da Donna! da forglem det falske Hjerte,
Og hør med mig min Fader raabe Havn.

Ottavio.

Retfærdigt, redeligt vi saa gaae frem;
Til Overtydning vil vi Dem kun lede.

Elvire.

— efter nogen Kamp.

Min bange Siel, selv fordrer saadan Prøve,
Jeg følger med! jeg lover Havn, ja Havn!
Min Død jeg lover, hvis han atter skuffer!
Jeg følger med. — Er I nu tilfredsstille?

Anna omfavner hende.

Anne.

J mig har Gud Dig skienket, en Veninde;
Forglem ei det.

Ottavio.

Snart hente vi Dem, Donna!

De gaae.

Elvire eene.

Hvad har jeg gjort? hans Død har jeg besvoren!
Din Død, Juan! — Nei! Nei! jeg saae din
Anger.

Din Taare var som Balsom paa mit Hjerte,
Der lagte mine Saar, og mig forliigte
Med Gud igien. — Vee mig! om det var Falsk-
hed! — vild.

Da er han intet menneffeligt Vesen;
Da, Himmel! o! da er min Qual din Seier!
Da maae jeg ofre dette svage Liv,
For at udrive brat hiin Aand fra Dybet,
Af! af det Støv, som flabtes i Guds Villed.
Gaaer forsvundet.

I 3.

Gaugen ved Don Juans Gaard. Fronten af Bygningen
med en Balkon. Ved Siden en Boufquet med et
Hækkelysthus. Vønder og deres Fruentimmer,
om hinanden i glad Forvirring fladdre, drikke,
spøge, larme. Foran gaaer Masetto fortrebelig
omkring; Berlin følger ham i Hælene. Tusmørke.

Berline.

Masetto! hør dog!

Masetto.

Lad mig gaae.

Zerline.

O, vær dog

Saa vranten ei, alt skal jeg Dig fortælle.

Masetto.

Jeg har hørt nok! kom den fornemme Dame
Ei over Dig, da — jeg gidder ei sagt mere.

Zerline.

Sandt nok! han loved Guld og grønne Skove;
Men troede jeg ham? hvad? O! om du vidste
Hvor han har fristet mig, og hvad jeg afflog!
Naa! giv mig Haanden smukt nu til Forlig.

Masetto.

Jo! nu forlig's vi strax! Jeg gjør det ikke.

Zerline.

O Gud! sig Trætte paa en Bryllupsdag.
Hvor kan du være mod din Brud saa grusom?

Føel kun, hvor mit Hierte banker,
Alting, alting vil jeg lide,
Taalig, som et Lam der vanker
I dens Spor, som det har kjær.
Trofskab er

Dette Hiertes bedste Værd!
Hvi vil Du det sønderlide?
Hvorfor vredes i Utide?
O! du Haarde! burde vide

Hvor din Harm, dybt gaaer mig nær.
Mig forstode,
Uden Brøde?

Masetto giver hende Haanden.
Nei! du vil mig ei forstode.
Ja! jeg seer i dine Blikke,
At du mig forkaster ikke,
At jeg er Dig atter kjær.

De omfavne hinanden.

Juan udenfor.

Gjør alt istand! bring Viin! lad intet mangle.

Zerline farer sammen.

O! Bee! der kommer han!

Masetto.

Nu lad ham komme.

Jeg haaber dog —

Zerline.

Begynd dog nu ei atter.

Masetto.

Nu! mine Dine skal jeg have med mig.

Hurtig, hurtig! jeg vil snige,
Før han kommer, mig tilside;
Stiult jeg sikkest faaer at vide,
Om han smidste vil paa nye!

Zerline.

Bedste, Bedste! troe Din Pige!
Der vil blive nyt Spektakel

Er du borte; O! jeg Stakkel!
Allerbedst det er at flye!

Masetto.

Han kan, hvad han vil forsøge!

Zerline.

Lad min Bon mig ikke spille!

Masetto.

Jeg skal lære ham at spøge!

Zerline.

Du fortryder det forfælde!

Masetto.

Eaa, det skal jeg aabenbare,
Om du altid var mig troe.

Han skjuler sig i Bousquetten.

Zerline.

O, du Haarde! kun i Fare
Styrter du os begge to!

18.

De Forrige, Juan omklædt, Leporello.

Juan.

Op til Fryd! Ei værer lade,
Sorgen huses ei herinde!
Søde Glæde! vær Vertinde

Ved vor overgivne Fæst!
Vinen blinker, Glæden vinker
Synger, dandser, leer og blinker!
Den meest glade blandt de Glade
Er i Dag min beste Gæst.

Chor.

Vinen blinker, Glæden vinker
Synger, dandser, leer, og blinker
Den meest glade blandt de Glade
Er den allerbeste Gæst.

Leporello fører dem syngende ind; Juan holder
der Zerline tilbage; hun slipper fra ham
i Trængselen, men kommer strax frem
igjen; imedens leder han om hende blandt
de øvrige, og gaaer ud med dem, men
kommer strax efter tilbage.

Zerline

endnu alene, nærmer sig Bousquetten.
For hans Dje let mig følger
Disse Skyggers tætte Grene!

Juan

Kommer; hun vil flye, han holder hende tilbage.
Flye kun Pige! Jeg dig følger;
Af min Arm du Dig ei snoer!

Zerline

søger at rive sig løs.
Gud! Jeg ængstes! lad mig eene!

Juan.

Hvor din Barm dog hæftig følger!

Zerline.

Lad min Taare Dem dog røre!

Juan.

Vilde du min Bøn kun høre:

Hist i Lunden,

Snart forsvunden

Jeg Dig lønlig den betroer!

Zerline.

Rei! naar Solen er nedbrunden

Sætter jeg ei der mit Spor.

Juan drager hende hen mod Bousquetten, Mas-
setto træder frem.

Juan forbauset.

Masetto!

Masetto.

Ja! Masetto!

Juan.

Hvorfor saa eensom? Siig!

See kun, hvor purpurøde

Den Huldres Kinder gløde

Af Længsel efter Dig!

Masetto

tager ganske tør Zerline under Armen, og bukker.

Hvis Herren det gefaller —

Juan.

Ja! kom os Glæden kalder!
Hør hist dens Toner lyde
Kom, kom, og følg med mig!

Masetto. Zerline.

paa engang.

Afsked! os Glæden kalder!
Vi fælleds os vil fryde,
Vi frygte ingen Svig.

De gaar ind.

19.

Ottavio, Elvire Anna

fra den anden Side, maskerede.

Elvire.

Kom! ei skal jeg forsage,
Skiondt ved hvert Skridt jeg staaer,
Og tung Bekymring hvælver
Sig tæt om Hiertet her.

Ottavio.

Snart skal vi klart opdage
Den Falskes skjulte Rænker;
Naar allermindst han tænker,
At Hævnen er saa nær.

Anna.

Det Mod vi skal forjage,
Som gav ham Kraft at dræbe,

Da skal hans falske Læbe
Gi lokke Dyden meer.

Musikken i Dandsesalen begynder med Menuet.

Leporello

Kommer ud paa Balkonen, han raaber ind i Huset.
Forbi tre Masket drage
Saa glimrende, saa herlig!

Juan

Kommer ligeledes ud.

Hurtig! Indbyd dem kierlig;
Her Rum til alle er!

Han gaaer ind igien.

Ottavio. Elvire. Anna! affides.

I Mafsyn, Blik og Stemme
Hans Svig, man kan fornemme!

Leporello.

Pst! Pst!

I smukke Masket hist! Pst! pst.

Anna, Elvire affides.

Himlen os fører!

Ottavio høit.

Tael kun, jeg hører.

Leporello.

Til Bal, om De behage
Indbyde vi dem her!

Ottavio.

Slig Godhed dybt os rører,
Kom! lader os indtræde.

Leporello affides.

Nu i min Herres Glæde.
Der mangler intet meer!

gaaer ind.

Ottavio. Anna.

Snart Hævn mod Himlen stiger
Din svare stærke Røst.

paa

Elvire.

Bedragne Flammer viger!
Gyld Hævn det svage Tryst!

engang.

De gaae ind i Huset.

20.

Dandsesalen; paa hver Side en Cabinetsdør; i Baggrunden tre Pulte, bag hvilke Musikantere. Skientebord.

Juan, Leporello, Masetto, Zerline.
Bønder og Fruentimmer, Betientere, som
varte op.

Juan.

Snøe jer, Viger! i hvirvelende Rader!

Leporello.

Knuse! viis, I har Bakkus til Fader.

Begge.

Eder Venus sit Rige oplader
Køb nu dristig Gudinden sin Krands!

Juan.

Viin herhid! Orchade!

Leporel til Dienerne.

Kom, stænk dog.

Masetto

til Zerline adbarende.

O! min Pige! betænk dog!

Masetto. Zerline affides.

Her Forsigtigheds Vaaben ei skader!
Af! saa mangen gif sorgfuld af Dands.

Juan

hemmelig til Zerline.

Hvor du blodser! du funklende Stierne!

Zerline river sig løs.

Alt for god.

Masetto ærgerlig.

Atter Fluer i Ho'edet.

Leporel

i Forbigaaende til Zerline.

Hvilken God! hvor jeg kys sed den gierne!

Masetto.

Kys du! hastig forgaae skal dig Modet!

Terline.

Min Hr. Brudgom nu suurmuler atter,
Atter maae jeg ham stille tilfreds.

gaae hen til ham

Juan. Leporello.

Bore Anslag Hr. Brudgommen fatter,
Aldrig forlader hans Die vor Kreds.

Masetto fortreden.

Smil kun du Falske! nu er du tilfreds.

hva engang.

21.

Elvire. Anna. Ottavio træde ind.

Leporello gjør Plads.

Velkommen, Skionne! værer,
Her intet skal I savne!

Juan.

Her sporges ei om Navne,
Kun maae man Glæden savne,
Enhver hos os er frie!

Ottavio. Anna. Elvire.

Vort Hierte stille bærer
Den Tak, som boer deri!
Ja her er alle frie!

Juan til Leporello.

Lad høit Musikken tone
Og Dandsens Rad fremstige!

Udføllige Par træde op til Menuet; det første Orchester paa Theatret spiller den. Under dette begynde andre at danse Engelsk; det andet Orchester paa Theatret spiller tillige Engelskdansen. Siden begynde andre at valse, og det tredje Orchester paa Theatret spiller Valsen paa samme Tid, som de første. Ved Juans første følgende Ord stiller Juan sig op med Berline, og danser Menuet med hende ved den Side, hvor Kabinetsdøren er. De tre Mæster gaar spej-
dende omkring. Masetto gaar fortrebelig spioneren-
de ved en Side. Leporello søger idelig at beskæftige ham. Juan til Berline:

Du Rose, Festens Krone!

Kom sving Dig, Bryst mod Bryst!

Leporello til Berline.

Fortroe Dig til hans Blikke!

Elvire som kender hende.

Igien den arme Pige!

Anna.

Den Arme!

Ottavio.

Køb os ikke.

Juan i Dansen Leporello.

Hvad Lige har vor Lyst!

Masetto ærgelig.

Hvad Lige! Hvad Lige!

Hvad Lige har min Lyst!

Juan til Leporel med et Vink.
Masetto staaer saa eene!

Leporello tager fat paa ham.
Hvi staaer du saa aleene?
Kom! vals med min Kiære!
Rast, rast i Rækken ind!

Juan i Dandsen til Berline.
Vil du mig vel formeene
At kysse Slut! din Kind?

Masetto til Leporello.
Lad han mig bare være!
Her falder det andet Orkester ind med En-
gelsdandsen.

Leporello.
Saa vals dog som jeg beder!

Anna affides.
Han smigrer den Meeneeder!

Ottavio. Elvire affides.
Sie, du mit vilde Sind!
Her falder det tredie Orkester ind med Valsen.

Leporello til Masetto.
Saa vals dog som jeg beder,
Trød rast i Raden ind!

Juan

nærmer sig i Dandsen Kabinetsdøren, til Zerline.

Bort usformærkt vi svæve.

Masetto

som holder Die med hende.

Zerline! til Leporel Slip dog.

Juan

aabner Kabinetsdøren.

Kom min Pige.

Zerline

som hurtig bliver draget ind.

Hielp Himmel! See mig bæve!

Leporello.

Nu vil først Larmen stige.

Anna. Elvire. Ottavio.

Giernt høre vi sig bæve

Alt Hævnens Hvirvelvind.

Leporello løber ud, efter at han først under følgende Strophe har paa et Tegn af sin Herre faaet Masetto om paa den modsatte Side, og søger, saa meget mueligt at dække ham for Selstabet. I det Zerline i Dandsen nærme sig Døren, griber Juan hende og drager hende ind. Zerline skriger i Kabinetsdøren.

Zerline.

Hielper! redder! hør mit Skrig dog!

Elvire. Anna. Ottavio.

Chor.

Gud; Zerline! hvor? O! siig dog!

Masetto.

Min Zerline! min Zerline!

Zerline inden for.

Hør! O! Jammer!

Elvire. Anna. Ottavio.

Chor.

Her det er i dette Kammer!

Sprænger Døren! Vold os egner!

Zerline indenfor.

Gler dog til Hielp! jeg segner!

Anna. Elvire. Ottavio.

Chor

i det de bestorme Døren.

Veien kun med Magt betegner!

Døren bliver sprængt, Juan kommer ud med
Leporel i Haaret; dragen Kaarde i den
anden Haand. Zerline bleg, udflaaet
Haar.

Juan fører Leporello frem.

See den Ridding! hans er Broden!

Strax jeg ham betale vil;

Hid Forvorpne! modtag Døden!

Leporello tænker.

Mig Medynk skænker!

O! blot betænker,
At Elfskøbs Rænker —

Ottavio.

Herre! Spar Dem dette Spil!

Elvire.

Af! han er bestæd i Røden!

Ottavio. Anna,

Hu er du bestæd i Røden,

Maalet er du kommet til!

de demaskere sig alle tre.

Juan forbåuset.

Gud, Elvire!

Elvire.

Af! som græder.

Juan.

Don Ottavio!

Ottavio

stiller sig hen for ham stolt.

Her fremtræder!

Juan.

Hvor uventet!

Chor

alle uden Elvire og Leporello.

Ja Forræder! Ja Forræder!
Uden Maste frem Dig stil!

Juan.

Fast mit Hoved er bedøvet,
Men en indre Røst jeg lyder;
Ei mit Mod jeg er berøvet,
Alle Farer trodser jeg!

Leporello.

Sind og Sands er mig bedøvet!
Alting, alting jeg fortryder,
Modet er mig brat berøvet,
Dog er jeg uskyldig! jeg!

Chor af alle de øvrige

uden Elvire, Leporello, Juan.

Skæls nu, skæls nu brat Forbryder!
Her vi staae foreenet. Flammen
Om dit Hoved nu slaar sammen.
Nu din Løn undgaar du ei!

Juan.

Lorden. Lyn.

Ha! saalænge Hjertet banker,
Vent ei at jeg bleg forsummer,
Jeg af Lynet Funke sanker,
Modets Ild skal redde mig!

vad

Leporello.

Ja! saalange Hiertet banker,
Haab ei at han bleg forstummer,
Han af Lynet Funker sanker,
Ganske vist befrier han sig.

Chor af alle de øvrige.

Stiæls nu, stiæls nu brat, Forbryder!
Hør: hvor Himlens Torden brummer;
Rædsomt den din Straf bifalder,
Skrald i Skrald den Hævn Dig stralder,
Nu dens Lynslag rammer Dig.

Dækket falder.

Anden Akt.

Gaden fra første Akt. Aften.

I.

Don Juan. Leporello.

Juan.

Bliv kun! Du var dog
Mig altid med.

Leporello.

Nei! nei! man har dog
Sambittighed.

Juan.

Du bort da vil nu?

Leporello.

Jeg maae dertil nu!

Juan.

Bliv dog min Kiære!
Hvad kan Du klage?

Leporello.

Maae jeg ei bære
Angst Prygl og Plage!

Juan.

Vær dog ei tøffet
Det er jo Spas.

Leporel

Jeg er for flodset
Til slig Strabats.

Leporel vill gaae.

Lev altsaa vel!

Juan.

Saa hør dog Leporello.

Leporello.

Jeg hører intet meer.

Juan

ryfter Børsen.

Aldeles intet?

Leporello

ft andser og vender Hovedet over Skuldbrene.
Jo, jo! en dæmpet Lyd kan jeg fornemme.

Juan.

Nu, kom da hid.

Leporello

nærmer sig ham.

De har den Gave, Herre!

At drage Hjerter til Dem mod der' Villie!

Nu vel! jeg vil forsøge det endnu,

Skønt jeg bør troe, De staaer i Pagt med Fanden.

] paa
engang.

Naar alle sværge paa vi er fortabte,
Vi gaae omkring saa frie, som Fugl i Luft.

Juan.

En ringe Sag! Du Slynge! frøb i Skjul,
Og overlod til mig at trodse Hoben.

Leporello.

Var Skylden min? Jeg faldt i Afsmagt Herre!
Jeg har en svagelig Constitution.
Skæk virker paa min Siel, som Balmueblomster,
Og dysser hver en Livskraft ind i Søvn.
Gud være lovet, da jeg atter kom mig
Var Huset ryddeligt og Faren over.

Juan.

O! hvad er Fare vel? Jkkun et Navn
Foruden Magt, naar man det ikke frygter.
Hvad kunde de? Ministeren er min Onkel.
Fra ham, jeg vidste vel var ingen Ordre
At gribe mig. Jeg skulde overraskes,
Bedøves, og af Frygt tilstaae min Brøde;
Det var den kloge Plan, jeg har forspildt.
Hvormed beviser Don Ottavio
Det Drab, hvorom han vover knap at ymte
Et Ord endnu? Den Tummel med Zerline
Og Bondesværmens Støi, jeg leer kun ad.
Elvires Stemme har alene Vægt,
Men svag med Hævn og Kierlighed hun strider,
Og halv vanvittig tjener ei til Vidne.

Leporello.

Men ved hvad Under blev da Stormen adspredt?

Juan.

Jeg lod dem staa ud, imedens jeg drog
Behændig min Elvire til en Side;
Endnu engang fortrød jeg mine Synder;
Kold hørte hun paa mig, men dog alvorlig
Tilfod hun mig endnu en Sammenkomst,
Eh! den var vigtig, sagde hun, for begge.
Ottavio ved hendes Taushed skuffet
Selv afbrød klog sin Bruds forvovne Ord.
Jeg lod Dem føle Bertens Aet, bevæbnet
Fordrev snart mine Folk de galne Bønder,
De andre fulgte med en Hoben Trudfler.

Leporello.

Men disse Trudfler Herre!

Juan.

Frygt dem ikke.

Bliv de alvorlig, som jeg ei formoder,
Nu vel! saa gjøre vi en hurtig Reise.
Men Tiden gaaer. Saavidt jeg har formærket
Har min Elvires nye Veninde taget
Den Svage hjem med sig, saa er hun bedre
Et Hævnens Redskab, ganske i der' Haand.
Imedens nu den lille Kammerpige
Maade passe Huset; og jeg troe bør vente
Hver Aften her, det mig bestemte Stævne,

Jeg høflig vil fordrive hende Tiden;
Men at jeg ei skal uforsigtig røbes,
Saa lad os bytte Dragt, her er min Kappe
Giv mig nu din igjen, saint Hat og Maske.

Leporello.

Hvorledes Herre!

Juan.

Hurtig, som jeg siger,

De klæder dem om.

Din Lykke vil jeg gjøre, Leporello!
Tilbeile Dig en kjerlig Brud!

Leporello.

Jeg takker.

Juan.

overgiver.

O! sig en Tanke driver bort hver Frygt!
Mit Element er smukke Pigers Favntag;
Deri jeg lever, som en Fisk i Vandet.
Han gaaer hen mod Huset.

Leporello.

Jeg derimod, jeg gaaer som Blye til Bunds.

Juan

springer hen til ham.

O! see kun! see! Mig smiler Lykken gunstig!
Alt aabnes Vinduet mod min varme Længsel.

2.

De Forrige! Elvire.

Elvire i Vinduet.

O, Hierte! maae du kiobe
Din Hævn med tusind Qvaler?
Vær taus, du ingen røbe
Du ham endnu har kjær.

Leporello sagte.

Et! hör' De, hvem som taler
Kom lad os bort os skynde.

Juan

sagte til ham.

Bort Spil; vi strax begynde!
Staae ganske stille her.

Han stiller ham foran, og sig bag ved. Derefter høit.

Elvire! Engel milde!

Vel er min Anger silde —

Elvire

overtasket.

Nu Himlen sig forbarme!

Juan.

Ik! let kan sig forvilde
Det endnu svage Bryst!

Elvire.

Ik! hvilken Strid og Smerte
Haardt mødes i mit Hierte!

Leporello affides.

See til, om ei den Arme
Nu atter troer hans Trøst!

Juan.

O! see min Angers Qvide!
Tilgiv du mig, du Blide!
Ja! dette Haab at nære
Er mig en salig Lyst.

Elvire.

Jeg snilde Hylker, ei Dig troer!

Juan.

O! troe mit Ord!
Vil du da Grumme! hvis du hør ei,
Rædsomt doer jeg,
Stiænk! o! stiænk mit Hierte Trøst!

Leporello affides.

Kan! Arme! du ei lære
At flye saa falskt et Bryst!

Elvire.

Boldsomt mit Hierte hæver,
Der Luvl og Haab sig hæver,
Dets Flammers Almagt binder
Min Stiæbne til hans Spor!

Hun gaaer fra Vinduet,

paa

Juan affide.

Hun i Uvisshed søøver;
Hvor lidt dog Hiertet kræver!
Saa det sit Had forvinder,
Blot ved et kierligt Ord!

Leporello.

engang.

Hvor lidt dog Hiertet kræver!
Naar Haabet der sig hæver,
Da Glammens Almagt vinder,
Og blind den Falske troer.

3.

Juan. Leporello.

Juan.

Seg vædder at hun kommer ned, for Fanden!

Leporello.

Afsted, afsted!

Juan

standser ham, i Tanker.

Nei hie! at bringe hende

Nu til det yderste kan være farligt.

Bliv Leporell! og spil Du kun min Rolle!

Leporello.

Seg! mange Tak! kan jeg gaae for en Herre
Af Stand, som De? desuden blot min Stemme —

Juan.

Med Masken paa? Frygt ei, hør kun taalmodig;
Svar bare lidt, og kommer du i Knibe
Saa stoel paa mig.

Leporello.

Paa Dem! (affides) Gud vær' os naadig!
(høit)

Men hvad kan vindes herved?

Juan.

Seg erfarer
Dog hendes Stemning; mueligt hun ei heller
Sig vover eens ud, foruden Pigen;
Desuden — Et! der er hun, nu forsigtig.
Han drager sig tilbage mod Baggrunden.

4.

Juan. Elvire. Leporello.

Elvire

nærmer sig Leporello, roelig, men mat, i synlig Kamp.
Forgiæves har jeg stridt, Juan! din Fare
Har overvundet min Beslutning.

Leporello

med forstilt Stemme.

Donna.

Elvire

med stedse stigende Affect.

Afbryd mig ikke; svagt er kun mit Hoved,
Og meget maae jeg sige Dig til Afsked!
Troe ei jeg elsker Dig, Juan! din Falskhed!

Er aabenbar. Jeg hader Dig, Du Morder!
 Nu veed jeg alt, jeg seer din heele Skiebne.
 Og om min Mund end fører Elskovs Sprog,
 Saa troe den ei; — troe ei mit vaade Dye,
 Ei selv mit Hjertes vilde, vilde Slag;
 Thi alt hos mig, som Sandserne behersker
 Er Dig hengiven; Dig, ja Dig og Døden!
 Med Dig, de og Skal visne og forgaae!
 Min Siel er eene frie! den blev det nys.
 Jeg bad til Gud! fortviølet og asmeøgtig.
 Da fandt jeg brat min Friehed i en Slummer,
 Hvori jeg saae — o Juan! hør mit Syn —
 Hør: Himlen taler med Elvires Stemme.
 Hun selv forlængst er dræbt, hun er begravet
 Med samt sin Kierlighed! kun hendes And
 Omsvæver vild i Angst for sin Forsører —
 For den fremstilte sig nys Annas Fader!
 Jeg saae ham blodig, hvid og kold som Marmor;
 Han peegte paa sit Saar og paa mit Hjerte,
 Af! thi eet Spyd har giennemstunget begge.
 Han sender mig, Juan! vend Dig til Gud
 Om Naade! O! erkjend et himmelsk Forsyn —
 Thi Jordens Havn dit Legem blot kan ramme.
 O! hør Du mig! thi vee Dig, om han kommer;
 Og komme gjør han, Drømmen aabenbarte
 Det for mig! hid han drev mig foran sig.
 Der staaer han alt; Juan, Juan! han er der,
 Han griber Dig med sine kolde Hænder —
 O flye! o flye!

Hun synker asmeøgtig i Leporellos Arme.

Leporello

holder hende.

Åk! vi er' begge Dødsens.

Juan

nærmer sig, lavt men forvirret.

Er hun afmægtig? Hun maae bort herfra.

I Sandhed! dette havde jeg ei ventet.

Elvire

flaaer Diet op.

Hvor er jeg?

Juan

drager sig hurtig tilbage.

Ha!

Leporello.

For Guds Skyld, fat Dem, Donna!

Elvire

flaaer sine Arme om ham; mat.

Min Juan! Gud! og Du er her endnu?

Jeg saae jo nys at dine Bødler greb Dig.

O! siig mig, er Du frie? har Du undgaaet dem?

O, Himlen være lovet! Du er reddet!

Jeg sittrede af Angst! tilgiv mig Elskte!

Troe ei, at jeg godvillig angav Dig;

Det var den grumme Don Ottavio,

Hans blege, kolde Brud; hun kiender ikke

De Quers søde Magt, som Du har tændt.

I

Åh! begge slæbte de mig for din Onkel.
Han saae min Qual, min Strid, min Tilstand.
Juan! jeg kunde ei fordølge den;
Da hørte jeg ham hoit forbande Dig!
At kalde paa Bevæbnede, paa Bødler!
O! Vee Dig! Don Ottavio triumpherer!

Juan affides.

Min Onkel! hvad? Hm! det maae undersøges.

Elvire.

Nu overalt de søge Dig! O! Vee mig!

Leporel. angst.

Ga! Vee os! Vee!

Juan.

Bort maae jeg have hende.

Raaber.

Til Hielp, til Hielp! o flygter, flygter hurtig!

Elvire.

Min Juan! Gud! følg med! Dig skal jeg skjærme!
Hun drager Leporello bort med sig uden om
Huset.

5.

Juan cene.

Min Onkel! skulde — det er ikke mueligt!
Nys selv han gav mig Prøver paa sin Gunst.

Afsted — (standser) i denne Dragt? (let) tidssnok
i Morgen!

Seer efter dem.

De gif ei ind! — Saa er jo Veien aaben.
Jeg nægter ei, hun har forstemt mig lidt
Med sine Drømme! — bort! kan hidsig Heber
Saa let, Juan! med Overtroe Dig smitte?
Min Uroe maae forvandle sig til Kraft
Bed munter Nydelse! — jeg vil dog prøve
Om ikke nogle sagte søde Toner
Skal kunde lokke huldt min Skionne frem,
Og brat fordrive mig det mørke Lune.

Gaaer hen under Vinduet.

Bland Dig i Hiertets Drømme, o kielne Tone!

Vei mildt mod mine Suk den ranke Lillie,
Du aabne Cithar-Klang! dens hulde Krone,
At sødt den føier sig i Elfskovs Villie.

I Kindens Sneer da gløder Purpur-Rødme,
I større Pragt din Skjønhed da skal bramme;
Men vil Du kiende, Slut! al Elfskovs Sødme,
Lad mig da ind og deel mit Hiertes Flamme.

6.

Juan. Masetto, Bønder, de ere bevæb-
nede med Pistoler, Flint og Prygle.

Masetto.

Kun sagte, Børn! her har man seet ham snige
Sig listig om.

Juan affides.

Mon det er mig han søger?

Masetto.

Et! der er nogen; holdt!

Juan.

Det er Masetto.

Her gjelder ingen Spøg; de er for mange.

Masetto.

Der svares ei; pas paa! hvem der?

Juan

kopierer Leporellos Stemme.

God Ven.

Masetto! See god Aften da!

Masetto raaber.

Hvem der?

Juan.

Du kender jo din Ven dog, Leporello!

Masetto.

Ei! see engang! jeg træffer Dig beileiligt;

Det kom mig for Du ogsaa var i Ledtog —

Juan hurtigt.

Imod min Herre! Ja! har Du seet Magen?

Hvor nær var jeg ei ved at miste Livet,

Fordi jeg ilte flux din Brud til Hielp.

Masetto.

Du!

Juan.

Sagte! her han sig i Mørket sniger,
Og pønser sikkerlig paa nyt Bedrag!

Masetto.

Vi skal ham nok betage Lysten; hør Du,
Gjør eet med os; vi vil ham flux paa Halsen.

Juan.

Tov! det er Ord!

Masetto

giver ham Haanden.

Glaae til!

Juan.

Men varlig, Vørn!

Maae vi gaae frem; det er en udlært Spitzbub,
Vi paa Soldaterviis maae fange ham.

Masetto.

Ja, ja! Du kiender ham, gjør som Dig synes!

Juan.

Kom, vi vil stille Vagt ud, her og der,
Som strax kan give Tegn, saasnart han kommer;
Vi begge blive her. See kun saaledes.

Bed Slutningen af Sangen har han faaet
dem alle bort, saa han bliver eene med
Masetto.

Den eene Halvdeel drage hist,
I andre kom kun her!
Saaledes vi ham tage vift,
Skiont med endeel Besvær!

Seer I en Karl sig snige
I Maanskin med en Pige,
Som han om Elskov trygler,
Da har I rigtig truffet;
Da prygler, ja da prygler,
Eht ham det sikkert er!
I kan ei blive fluffet
Af Kappen, Masken, Hatten,
Og Fiedrens Glimt i Matten,
Ved Siden har han Sværd!

Den eene Halvdeel drage hist
I andre kom kun her!
Saaledes vi ham tage vift,
Skiont med endeel Besvær.
Afsked, nu værer snare!
Masetto, bliv hos mig!

Drager ham til Siden.

Jeg Dig skal aabenbare
En Ting, som vift vil glæde Dig.

Bønderne ere alle borte.

Net got, min Ven! at Du er vel bevæbnet;
Eht hois det kneb —

Masetto.

Betænksom maae man være.

Juan.

Er Flinten god?

Masetto

flyer ham den.

Ja! det troer jeg! See bare.

Juan

seer paa den.

Den er nok ikke løsnet i din Livstid.

Masetto

Saa har jeg min Pistol! See den er ægte,
Den treffer paa et Haar, tre Snese Skridt.

Juan

tager den fra ham.

Ei, lad dog see! Ja! den er god i Sandhed;

Drager Kaarden og viser ham den.

Men jeg har denne; den er endnu bedre.

Prøver ham dygtig og løber ud.

Masetto skriger.

Holdt! holdt! din Skurk! til Hielp! ak! jeg er
myrdet.

7.

Masetto, Zerline. Bønder ile til.

Zerline.

Masetto! er det Dig, som saadan skriger!

Jeg har alt længe søgt Dig! Hvad gaaer af Dig?

Masetto.

Gaaer af mig? pryglet er jeg! pryglet, pryglet!

Zerline.

Du Stakkel! og af hvem?

Masetto.

Alf Leporello;

Ehi i det mindste saae han ud som han,
Der løb han ad! frisk efter ham, Børnlille!

Bønderne ud.

O vee! O vee!

Zerline.

Hvi blev Du ikke hos mig?

Saa gaaer det, naar man Bruden alt forlader
Sin Bryllupsaften! Siig, hvor gjør det ondt?

Masetto.

Her!

Zerline.

Her?

Masetto.

Og der!

Zerline.

Og der?

Masetto.

Og overalt! jeg Stakkel!

Zerline.

Og overalt! Forsøg om Du kan gaae;
Nu! det er jo dog heller ei saa farligt!

Masetto.

Saa farligt! Synes Dig det er ei nok?

Zerline.

Bevares! kom, vi vil gaae hjem!

Masetto.

Jeg skammer
Mig som en Hund! jo, jo! en pryglet Brudgom!
Jeg gaaer ei hjem!

Zerline.

Hvor da?

Masetto.

Til Apotheket.

Zerline.

Ei Snak! hvortil? jeg er en bedre Doctor.

Masetto.

Du!

Zerline.

Ja! jeg er Brud og skalde ei furere!

Alynk ei din Stakkel!

Bed et Mirakkel

Kan jeg furere,

Som er probat.

Al Verdens Pine
 Et folder mere
 Der, hvor jeg mine
 Læber har sat!
 Prøv kun min Skat!
 Slig Trolddom lærte jeg
 Til Punkt og Prikke.
 Hvor det mon stikke,
 Blæser jeg brat!

Blæser paa ham.

Hielper det ikke,
 Elskov god Nat!

Kysser ham.

Har nu din Smerte ei
 Alt Dig forladt?

De gaar bort Arm i Arm.

8.

Havesal i Elvires Boepæl; mørkt.

Leporello eene.

Endnu i Juans Klædning og Maske.

Uf! alle mine stakkels Lemmer sitre.

Slig Aften har jeg aldrig før oplevet;

Ak! Skibnen vist har til sin Vold udseet mig,

Og aldrig meer mig lader ligge roelig.

Først ved min Herres Skrig, Donna Elvire

Drog mig herhid, af Skræk fast maalløs begge;

Forsigtig, taus hun lukked' Døren for mig,

Og ilste selv at undersøge Faren.

Derpaa, da endelig den vilde Tummel
Ophørte lidt, og Tiden blev mig lang,
Besluttet' jeg at krybe ud af Vinduet,
Men neppe havde jeg faaet Foden ud
Før — o! min Gud! det Syn var dog det værste.
Før Commandantens Liig, man bar forbi,
Hen til sit sidste Hvilested. Jeg skælver
Naar jeg kun tænker paa den fæle Stätte,
Som man drog efter, og skal staae paa Graven!
Mig syntes at han med sin barske Mine
Saae hen paa mig, der sad paa Stavs i Vinduet,
Og trued' mig, saa jeg forglemte reent
At stige ned; derpaa jeg hørte raabe —
Det kom mig for, det var Masettos Stemme —
Der er han, der! da skyndte jeg mig ind
Og sidder nu i Stilhed her og sveder;
Thi vist nok søges jeg i hver en Krog!
Og Politie var med, saasandt jeg lever,
Det er endda en — ja — dog en Slags Trøst;
Thi ellers hængte de mig strax paa Stedet
Som Don Juan, foruden al Forklaring!
Et! der er nogen. Jeg vil ikke spare

Han kaster sig næsegrus ned paa Gulvet.
Hvem det saa er. Dog det fordomte Maanskin
Kan røbe mig; men naar man er behændig
Saa gaaer det an, — jeg kryber ganske sagte
Af Døren ud; af! Frihed er det bedste.

9.

Leporello, Elvire.

Elvire

Kommer snigende ind fra Haugen uden at lukke Døren
meer end paa Aalem; lavt.

Juan! Juan!

Leporello

sagte, paa Gulvet.

Ja! hie kun til jeg svarer.

Elvire.

Hvad! intet Spor! mon han er undflyet alt?

O Gud! og Bønder, Vagt omringe Huset.

Hvad har dog givet dem Mistanke om,

At han var her? Hvor er mit Bryst beflemt!

Leporello

sagte, i det han reiser sig.

Ak! hvor er Døren? jeg er reent forstumlet.

Den er ei til at finde; hvor er Døren?

Elvire.

O! hvi maae mit Hiertes Længsel

Da mod ham bestandig strømme?

Bee mig, ak! i mine Dromme

Dybt jeg ahner Dødens Skræk!

Leporello.

Ak! her staar jeg som i Fængsel,

Himmel! Døren er forsvundet.

Kommer hen til Døren.

Stille, stille, den er fundet!

Sagte lister jeg mig væk!

I det han nærmer sig Døren aabnes den,
han farer langt tilbage.

IO.

De Forrige. Anna. Ottavio.

Ottavio.

Stil din Taare! du min Glæde
Kærlig lad din Fader hvile.
Snart han skal fra Himlen smile
Naar vor Arm hans Morder slaer.

Anna.

Lad mig klage, lad mig græde,
At nu selv hans Støv jeg savner!
Gravens Hvalving, som han savner
Kolden Marmor lukker for.

Elvire

forbauset, faaer Sie paa Leporello, affides,
Er da alt mod ham forbundet?

Leporello affides.

Haabet er nu brat forsvundet!

Elvire.

Hvis den Arme bliver fundet,
Døden mig tillige naaer.

Leporel.

Ne! hvis her jeg bliver fundet
Uden Redning jeg forgaaer.

Han er anden Gang i Begreb med at und-
vige; men møder.

II.

De Forrige. Masetto. Zerline, Betientere
med Lys.

Zerline. Masetto gribe ham.

Holdt! denne Sinde
Slipper du ikke!

Ottavio. Anna.

forbaufede.

Ham her vi finde!
Morder Dig giv!

Alle 4.

Frels nu dit usle Liv,
Mod vore Blikke!

Elvire

styrter frem.

O! dræb ham ikke!
Tilgiv, tilgiv, tilgiv!

Alle 4 affide.

Hvad har Elvire! ham sig antaget
(høit)

Hvad har sig tilbraget?

Nei! døe han skal!

Elvire.

Tilgiv! O! Qual!

De øvrige 4.

Nei! doe han skal!

Leporello

i det han efterhaanden tager sin Herres Klæder af.

O! spar mig Kiære!

Min Graad see trille!

Til saadan Tre

Jeg er for lille.

Ei Kiolen haaber jeg

Gior Manden meer,

Derfor anraaber jeg

Medynt hos hver!

De øvrige 4 affides.

Himmel Leporello!

Hvad maae jeg skue.

Nei! Høvnens Lue

Ei værd han er.

Leporello.

Dybt jeg i min Siel mon grue!

Tusind frygtelige Tanker

Med hvert Slag i Hiertet banker,

Snart det brister som et Drag!

paa

De øvrige 4 høit.

Dybt jeg i min Siel mon grue!

Ku, sig frygtelige Tanker,

Mattens Mulm i Sielen sanker! }
Har Guds Torden da ei Slag! } engang.

Elvire kaster sig beklammet og mat paa en
Stoel, og tager ikke Deel i det nærføl-
gende.

Masetto.

Dig søgte jeg vel ei, men kun din Herre;
Der kan man see alt Ondt dog bliver straffet:
Du kommer selv og henter din Betaling
For de beridste Prygl.

Leporello.

Prygl! hvad for noget?

Ottavio.

Hvorledes har du vovet feige Udsling
At snige Dig i dette Huus?

Masetto.

Tillad kun

Mig Deres Naade at belønne Karlen;
Afstaae De ham til mig, som han har pryglet,
Jeg skal saamen afgior'et for os begge.
Han og Zerline tage fat paa Leporello.

Leporello.

Naadig af! min Bøn I høre!
O! tilgiv, tilgiv, tilgiv!
Er et Hjerte, som laer sig røre
Ei det bedste i vort Liv!

Herren maae man lade raade,
Naar man Tiener være vil!

Til Elvire,

Skionne Donna! Skænk mig Raade!
At forraade er hans Spil!

Til Masetto.

Men Du Prygl? Det er en Gaade!
Det en Time vel kan være,
At den Dragt, du seer mig bære,
Mig en Vis har narret til!

Til Ottavio.

Jeg skyer ei Fare,
Nei, paa min Ere!
Naar som jeg bare
Mig selv maae være;
Men for en Anden,
At staae paa Randen
Til at krepere,
Maae kunfundere
Gotsfolk Forstanden.
Kort: herind krøb jeg
I Angsten da —
Kunde jeg, løb jeg
Gesvint herfra.

Han løber ud. Masetto og Berline løbe efter ham. Anna er alt i Forveien traad hen til Elvire og har bestaaet sig med hende.

I 2.

Anna. Ottavio. Elvire.

Ottavio

nærmer sig Elvire.

Tilgiv os den Uroelighed, den Smerte,
Vi volde Dem; vi kom her tæt forbi;
Vi havde fulgt vor Faders Stæv til Graven.
Da mødte vi Masetto med en Skare,
Der raabte Morderen var seet just her.
Og mens den vilde Sværm omringed' Huset
Vi traadde ind for at advare Dem.
Man sagde os, De var i Haugen; aaben
Vi Døren fandt, og — o! tilgiv min Donna!
De seer hvor fræk han spotter deres Medynk!

Elvire.

Seg seer det.

Ottavio.

Dersom al min Vistand kunde —

Elvire.

Seg trænger ei til nogen meer.

Anna.

Veninde!

Til Taarer trænger du; kom til mit Hierte;
O! maatte der din stumme Marter smelte.

Elvire i Tanke.

Siig, er han fængslet? Kan han aldrig mere — ?

Ottavio.

Frygt ikke, Donna! vi er ham paa Sporet.
Nu hans Bedrag skal Dem ei meer fornærme;
Vist Bagten alt ham søger i sit Huus,
Og, om ei der, et Steds han dog vil findes.

Elvire farer op.

O! Himlens Gud! bort! I forstaae mig ikke!
Hun læner sig paa Stolen.

Anna

omfavner hende og nøder hende til at sætte sig.
Vi see din Qual, og den fortærer os.

Ottavio.

Som vi kan ingen deele Deres Kummer!
Forraadt, mishandlet, skuffet er vi alle,
Men bittrest dette elskovsvarme Hierte!

Taarer for Dig skal rinde,
Bedragne! uden Tal!

Dølg ei for os, Veninde!

Din Glammes heede Qual!

Ak! Kierlighed maae vinde

I hvert uskyldigt Hierte!

Det, knuset af sin Smerte

Først finder Graven sval!

Elvire sidder fordybet i stum Smerte, de
betragte hende taus og vemodig, og
snige dem sagte bort.

13.

Elvire eene

reiser sig langsom, og seer sig om.

Nei intet, intet meer kan redde ham!
Hans unge Liv maae, som Elvires, visne!
I Graven først skal deres Skygger mødes,
Og kolde Kys besegle deres Pagt!
Da skal hans Aand (standser) hans Aand, hans vilde
Aand! —

Ak! skal den drage min med sig i Mørket?
Hvad eller — skulde min med hans sig have?
Nu vel, saa lad hans usle Støv henviisne
Som mit! lad Støvet hævne Støvet kun!
Hans Aand maaskee Elvire kan befrie
Naar han i Dødens Angst fortvioler, eene.
Da mueligt han dog vil min Stemme høre.
Kun stille! stille! jeg vil lønlig snige
Mig i hans Spor, og naar han da er fundet,
Naar Verdens Magter alt omringe ham
For at forsonc grumt Retsfærdigheden;
Da vil jeg ile foran for hans Fiender,
Jeg træde vil til ham, bestæd i Nøden,
For at udfrie hans bange Aand fra Døden.

Her ud.

I4.

Rirkegaard. Gravminder, blandt disse dybt i Laggrunden
 Commandantens Monument kolossalt. Han sidder
 til Hest, med Harnisk. Hielm og Commandostav i
 Haand af hvid Marmor. Maanelys Nat, ved den
 ene Side en halv indstyrtet Muur.

Juan

Kommer eene ind over Muuren, i sin egen Dragt.

Nu! jeg gad seet om selv Retfærdigheden
 Kan her opspore mig. I Sandhed, Juan!
 Din Lykkes Bogn begynder lidt at hælde;
 Et af dens Hiul er brat nu løbet af.
 Min Onkel vil ei see mig, lod mig sige,
 At kun hans fordums Godhed for mig voldte
 At han ei greb mig i sit eget Huus.
 Slig Kur han holder vel for radikal!

(Seer sig om).

End ingen Levorel! mit Bud har dog
 Vel ei forseilet ham! han frygter Stedet
 Maaskee, den Nar! i denne klare, lyse
 Og stiernefulde Nat at frygte Nander!
 Hvad er paa dette Sted at gysse over?
 Er ei den heele, store, tause Plan,
 Et Billed paa Uvirkksomhed og Tomhed,
 Som hvidster til den Kloge: nyd du Livet
 Imens Naturens Veirpust Dig opholder;
 Snart synker du tilbage til dens Masse!
 Da søerme Glæder om dit døde Dre
 Som Vagt og Vædler nu, Juan! om Dig,

Og naae Dig ei. O! hvilket herligt Kristed!
Derude tumler Livet sig med Vælde,
Saa roelig er jeg her — som udi Graven.
Hvi tøver Leporell. Alt Haab er dog
Vel ei forsvunden! Vort! I dumme Tanker!
End lever jeg, hvi vil jeg da forsage?
Det eene er det første og det sidste!

Man høre flappe i Hænderne uden for.

Triumph! der er han! (Flapper igien
Heida Leporello.

Leporello uden for.

Er det og rigtig Dem? Siig, hvor gaaer Veien?

15.

Juan. Leporello.

Juan.

Spring over Muren. Saa! Nu, lad mig høre,
Er end for min Skyld Dyens Bagt paa Fode?

Leporello

som er sprungen over Muren.

Å! Herre! Deres Gaard er heelt omringet,
Hver Braa er giennem søgt; med Nød og Neppe
Undkom jeg hid for at advare Dem.

Juan forbauset.

Det blir alvorligt. Han har holdt sit Ord;
Jeg tog det kun for en sædvanlig Trudsel.
(Betænker sig).

Nu vel! det sidste Skridt er da tilovers;
Min Børs er fuld, vi give os paa Flugten.
Afsked.

Leporello.

Hvorhen!

Juan.

Hvorhen? Til Liv og Frihed!

Leporello.

Af Herre! hver en Bom rundt omkring Byen
Blev strax besat med Vagt.

Juan

bestyrktset.

Du lyver, Slynge!

Leporello

seer sig frygtsom om.

Gid Fanden — af! her er ei got at bande,
Men det er sandt; thi jeg har selv forgjæves
Forsøgt at flye.

Juan.

Og lade mig i Stikken?

Du falske Skurk! nu kiender jeg din Troeskab.

Leporello.

Af! Herre! Troeskab varer kun til Døden.

Juan

i Tanker; seer sig om.

Hver Bei er spærret da! naar Daaen græder
Og disse blege Skikkelser, som herse

J Mattens Musm, staae soelbestraalt asmechtig,
Da er mit sidste Fristed overvundet,
Da —

Leporello.

Herre! tael dog ei saa gyseligt.

Juan.

Ei, Leporell! det er ei Tid at gys;
Til Dagen gryer kan overlægges meget.
Men jeg er træt, og allermest dog trænger
Min Siel til Mod nu; kun hos Vin og Toner,
Dens Kræfter virksomt og almægtigt spille.
Afsted!

Leporello.

Hvorhen?

Juan.

Did, hvor min Siel og Legem
Kan finde alt hvad de behøve!

Leporello.

Herre!

Juan.

Kan Haren ei undviges maae den trodses!
Desuden i de smaae affides Stuer,
Jeg nys har leiet mig, jeg søges neppe,
Thi Verten der veed ei engang mit Navn.
Slaf kun Musik, og Selskab, muntert Selskab.

Leporello.

Et Selskab nu! for at forraade Dem?

Juan.

Ha! du har Ret? Lad det da blive borte!
Dog trænger jeg nu meest til Folk omkring mig!
Fordømte Pak! hvis Mund man ei kan stoppe
Med Guld engang. Nu da! jeg vilde ønske,
I hvide og alvorlige Gestalter,
Som synes langsom at fremskride mod mig
I Maanens blege Skin; jeg vilde ønske
I havde Liv til Morgenhanen goel,
Saa var jeg dog ei ganske uden Giester.
I taug dog i det mindste.

Leporello

som har seet sig ængstlig om, rykker ham i Armen.
Herre, see!

Saa sandt jeg lever, salig Commandanten.
See hvor han stander, den høibaarne Herre,
Saa kridhvid der, som dengang han laae Liig.

Juan

gaaer hen og betragter den.

I Sandhed, herligt Arbeid! hurtigt færdigt,
Saa hurtig som hans Død; og hvad er Døden?
See! hvor han taus forunder mig et Fristed,
Mens udenfor hans Børn lyt skrigte Høvn.
Ja, kiære Leporell! sig Giest var Guld værd,
gaaer frem igjen.

Leporello.

O! Herre! lad os gaae herfra; jeg skielver;
Dem bider intet paa, men mig desmere.

Juan.

Saa meener du da ei, du feige Kryster!
Jeg og har diet Overtroens Mælk?
Men hver en Frygt, som ængster svage Hierter,
Jeg tidlig overvandt med sund Fornuft.
Hvo Livet i sit Fylde veed at nyde
Troer ei paa Dødens Liv, der mangler Kræften.

Leporello.

Ak, Herre! Troe er eet, et andet føle!
Og sølsom er jeg hvad den Ting angaaer.
vender sig.
Hu! hvad var det! ak Herre! kom dog! kom dog!

Juan

farer uvilkaarlig sammen.

Du kunde smitte mig, hvis ei Fornuften
Lod mig betragte al din Skræk med Latter.

Commandantens Støtte

synger.

"Forvoone! ei forhaan hvad du ei fatter!"

Juan forbauset.

Hvad siger du?

Leporello yderst angest.

Jeg? ei et Ord. O, Herre!

Spot dog ei meer. De Døde —

Juan.

Nar! de sove.

(Drager Kaarden).

Hvem der? nu intet Svar! hvem der?

Leporello.

Slet ingen!

Slet intet Menneske! O, bedste Herre!

Juan mærk.

En Vind har razlet i de tørre Blade
Som stroer sig rundt om mig! (vender sig) Seer
du, hvor roelig,
Hvor stiv han holder end Commandostaven!
Det er forbi! man lystrer den ei mere;
Og kraftløs seer han ned paa mig som dig.

Støtten synger.

Forsøg O! du Frække!

Ei de Døde at vække!

Juan.

Endnu engang! Er det min Phantasie
Som taler, eller har man os til Bedste?

Leporello.

O! lad os flye fra dette frygtelige,
Skælsomme Sted.

Juan

som har gaaet nogle Skridt hen mod Støtten.

Hvad staaer der for en Indskrift?

Læs, Leporel!

Leporello.

Nei! naadige Herre! Skaan mig
For sig Anmodning.

Juan hurtig.

Læs! Læs, som jeg siger.

Leporello.

Forbarm Dem Herre! det er mig umueligt;
Al Skrivten løber mig i eet. Forbarm Dem!

Juan.

Ja vel! forbarmes maae jeg, thi jeg seer
Du er alt for erbarmelig en Kryster!

(Læser).

"Over Stierterne troner Retfærdighed!

"See dens hævnende Sværd, Morder! er
over Dig!"

Leporello.

Al! Seer De! alle mine Lemmer zittre.

Juan affides.

De døde Stene tale om min Fare!

Hvi Skælver jeg? sundt er endnu mit Hierte.

(høit, med vild Dumdriftighed).

Frisk, munter! Leporel! jeg troer du ryster.

Leporello.

O! Nei! Jeg er saa munter som De selv.

Juan hurtig.

Hvad Dosmer! vover du —

Leporello.

Udgiv mig, Herre!

Men Synet! — husker de Donna Elvire
Fortalte os? ak! Gnd!

Juan affides.

Fordømt! (tvungen) Gaa troer du

Jeg skielved da, om disse blege Gæster

Indfandt sig alle til mit muntre Maaltid?

Ja! dersom selv Hr. Commandanten vilde

Beære mig med sit Besøg — (rast) Gaae beed du
Ham, Leporel! til Giest hos mig i Nat.

Leporello.

Jeg, Herre! ikke for den heele Verden!

Hvortil sligt daarligt Galleskab?

Juan.

For at prøve

Hvorvidt din Munterhed med min kan ligned.

(bydende)

Gaae, siger jeg.

Leporello

bønlig og angst.

Alt, Alt! kun ikke dette!

Juan

truende og hæftig.

Hvad! nøler du?

Leporello.

Nu, Himlen vær mig naadig!
Gaaer derhen i yderste Angst, med Complimenter.

Høiædle Marmor Commandant!

Her, som Respekten kræver —

Kommer tilbage.

O! Vee! mit Herte bærer

Ak! Veiret mig forgaaer!

Juan.

Flux! vær ei seen, du Kryster!

Truer ham.

Jeg da ei godt Dig spaaer.

Leporello affides.

Jeg ryster, ak! jeg ryster.

Juan affides.

Hvor mig hans Angst forlyster!

Høit, haanlig.

Slig! reiser sig dit Haar?

Leporello affides.

Min Hellsot vift jeg faaer!

Høit til Støtten.

Høiædle Marmor Commandant!

Paa Hesten hvid — vi agte

Afbryder, vender sig angst.

Herre, ak! Behag kun at betragte

Det Blik, han paa os slaaer.

Juan

løfter Sværdet.

Feige! skielv.

Leporello.

Nu jeg begynder!

Til Giest min Herre byder —

Jeg ei, jeg kun adlyder —

I Nat, Dem hiem til sig.

Støtten nikker med Hovedet.

O, Vee! mig arme Synder,
Den nikkede med Høvedet!

Juan

tvungen haanlig.

Stræk har du faaet i Blodet!

Leporello.

Betragt,

De selv vil tabe Modet!

Juan.

Din Frygt bedrager Dig!

Leporello nikker.

Saadan med Marmorhøvedet
Han nikked' fælt af mig.

Juan.

Hvordan, med Marmorhøvedet
Han nikkede ad Dig?

Nærmer sig Støtten.

Velan da, tael, du Døde!

Stig, vil du møde?

Støtten.

Ja!

Juan forbauset.

Ha! hvad betyder dette?

Han vil i Aften møde!

Leporello.

Saa gaaar det den med Kette,

Der spøger med de Døde.

Juan

fatter sig, og drager sig til Siden.

Kom! alt i Stand at sætte

Vi os da skynde maae.

Leporello.

Kun Flugt mit Bryst kan lette!

Ja, lad os hurtig gaae!

De krybe hurtig tilbage over Muren.

16.

Bærelse hos Donna Anna.

Anna. Ottavio.

Anna

gaaer ham i Møde.

Nu, Elskte! er han grebet?

paa

engang.

paa

engang.

Ottavio.

Endnu ikke.

Men fort er kun den Frist han har tilbage.
Han havde snild forladt sit Huus; dog har vi
Saaet Spor paa nogle Bærelser, han lønlig
Har leiet sig, et lille Bellsid-Tempel.
Formodentlig har troer sig sikker der;
Men med Spioner Huset er omstillet,
Og hvis han, som jeg venter, didhen tager
Sin Tilflugt, blive vi strax underrettet.
Elvire selv beskytter ham ei meer!
I Sandhed! jeg forstaaer ei hendes Afsærd.
Fulgt af sin Diener, traf jeg hende, indsvøbt
Udi et kridhvidt Slør, ret som et Gienfærd
Sneg hun sig langsom giennem Byens Gader,
Og fordrer, fast saa høit som vi, hans Død!
Fryd funklede i hendes matte Øie,
Da jeg hans lille Boepæl viste hende.
Nu venter hun alvorlig ved et Hjørne
Og taber Huset ikke meer af Sigte.

Anna.

Den Arme! af! hans Død er al vor Trøst.

Ottavio.

Saa vil du da ei længer grusom lukke
Dit Øre for Ottavios varme Bøn!
Men glemme Graven, deele Elskovs Sukke!

Anna.

Af! uden Dig! var jeg jo alt dens Bytte!

Ja, med Gravens stille Voelig
Heel fortroelig
Er al min Hu!
Der i Slummer
Nu taug min Kummer
O, min Elſkte! var ei du!
Dog ſkal Hiertet blive roelig,
Mindets Qual det ei ſkal fue.
Styrket, Elſkte! af din Lue,
Glad min Barm ſkal ſlaae endnu!

De omfavne hinanden, en Diener viſer ſig i
Døren og vinker Ottavio.

Anna.

Ei ſandt, Ottavio! Hævnens Time vinker!

Ottavio.

Dernæſt min Lykkes, naar den er fuldbragt!

De gaae.

17.

En ſmuk Gal i Don Juans petite Maifon. Dækket Taſſel;
et lille Orcheſter. Juan kommer; alting oplyſt.

Juan

i det han træder ind til Leporel, ſom har bragt Muſici
ind og anviiſt dem Plads.

Atter nu min Giel oplives,
Høit lad, nu Muſikken tone;

Sang og Vin i Livets Krone
Straaler klart som Hierlighed,
Og af dem jeg født henrives!

Leporello.

Ja! den gode Gud det veed!

Juan.

Ei hvor de foreente throne
Nærmes Nanders matte Fied;
Høit lad alle Strænge tone!
Nander sige for Glædens Krone,
Klangens Magt de bindes ved!

Leporello.

Bravo! bravo! smukt det lyder!

Juan.

Ikke sandt! sig Laug dig fryder!

Leporello.

Ja! sligt aldrig jeg fortryder.

Juan spiser.

Hvor det skal mig herligt smage!

Leporello affides.

Levnte han kun lidt tilbage;
Af! men hvad kan man sig vente
Af en saadan Appetit?

han

Juan affides.

Jeg nok selv min Giest faaer hente,
Han dog skulde qvæges lidt.

Juan seer paa uret.

Tolv alt!

Leporello

vender sig frøgtfom, men søger at fatte sig.

Stille!

Iytter.

De nu bekendte Ting os spille.

Juan

som mærker hans Angst, leende.

Gyld Pokalen,

Leporello skænker, Juan drikker.

Leve salig Generalen!

Leporello

affides, yderlig bange.

Jeg det nu for best mon' agte

Sagte, sagte bort at gaae.

Han søger at snige sig bort.

Juan affides.

Vil man Stallen kun betragte,

Neppe han af Angst kan saae.

Leporello

anstiller sig ligegyldig, i det han vil gaae bort, Iytter
til Musikken.

Altid dog Mozart mig har henrevet.

Juan.

Leporello.

Leporello

som er nødt til at vende om, angst.

Hvad befaler?

Juan.

Hør den Knekt, hvor angst han taler.

Leporello.

Jeg er saa forfiolet blevet,

Jeg et Ord ei frem kan faae.

Juan.

Seer du Nander frem at stige?

Leporello.

Spot kun ei!

Juan.

Du Nar!

Leporello.

De vige

Flux om Matten fra sit Rige,

Naar sit Ord de gav derpaa.

Juan.

Troer, du da mig at bekrige,

Underværker skal opstaae.

18.

De Forrige. Elvire.

Elvire

Angstlig, hvidklædt, hyllet i sit Slør, træder ind, imedens
fører Leporello Musikken ud.

Tiden er kommen,
Fældet er Dommen,
Nu al din Brøde
Gaaer du betalt.
Himmelens Naade
Kun kan afbøde
Alt hvad jeg dig spaaede!

Leporello, Juan

forbaufede.

Siig alt! Siig alt!

Elvire.

Ked Dig! Jeg skuer
Afgrunden aaben;
Hævende Luer
Om Dig er høalt!

Juan fatter sig.

Men jeg har Daaben,
Styrke tillige;
Det, søde Pige!
Kan trodse Alt.

Elvire knæler.

See, Angsten bringer mig
For Dig i Støvet!

Juan

reiser hende galant, og kysser sin egen Haand.

Kun sødt betvinger mig
Taaren her faldt!

Elvire.

Smiger mig rører ei,
Klostret tilhører jeg!

Deporello affides.

Himmel! han hører ei,
Fræk og bedøvet.

Juan til Elvire.

Forklar mig din Villie.

Elvire bønlig.

For Straffen naaer Dig —

Juan.

Nu vel!

Elvire.

Føel Himlens Haand!

Af Dødens Haand
Frels brat din Aand!

Juan munter.

Ei godt du spaaer mig,
Du hyde Lillie;
Men til den naaer mig
Kæk mig din Haand!

vil føre hende til Bordet.

Elvire

river sig fortviolet løs.

Død dig da ramme!
Ak! jeg fortvivler,
Skækkelig bliver du rebet herfra.

Leporello.

Ham intet fuer,
Naar Faren truer;
Troe ei han iler
Bort derfra!

Juan

Skænker og drikker, byder hende et Glas, lystig.
Leve hver Flamme!
Piger og Druer!
Mig Livets Gloria omstraaler da!

Elvire

I det hun vil ile ud af Bagdøren, farer hun tilbage med
et Skrig.

Ak!

Hun iler ud af en Sidedør; Døren i Bag-
grunden bliver staaende næsten paa Klem.

paa engang.

19.

Juan. Leporello.

Juan forbauset.

Ha! hvorfor streg den Taabe;
Til og see, hvad der kan skrække.

Leporello.

Jeg skulde dog ei haabe — ?

han nærmer sig frygtssom Døren, der farer et Lyn forbi
Kabningen, han springer tilbage.

Af!

Juan heftig.

Hvad! plager Ganden begge!
Geige Kryster! Regnskab gjør.

Leporello.

Sligt jeg ei opleved før;
Ikke Dem af Stedet rør!
Marmorstøtten vist sig nærmer,
For hans Vælde intet skjærmer;
Op ad Trappen han alt vanker,
Snart hans Trin er ved vor Dør,
Hør, hør, hør!

Juan.

Bortjag slige dumme Tanker.

Leporello.

Hør, hør, hør!

Juan.

Vinen vel har gjort dig ør.

det banker.

Leporello.

Ne! det banker.

Juan forbauset.

Ja! det banker.

Luf op!

Leporello.

Jeg bærer.

Juan.

Vil du høre!

Leporello.

Ne!

Juan.

Gaae dog!

Leporello.

Ne!

Juan.

Seige! selv maae jeg det giøre,
Om det skal en Ende faae.

Leporello affides.

Jeg mig fast ei meer kan røre,
Knap kan jeg end opret staae!

Juan aabner, men farer tilbage.

20.

De Forrige. Commandantens Gienfærd
træder ind, i samme Skikkelse som Monumentet.

Gienfærd.

Du, Don Juan! mig vilde hente,
Ei du skal forgiæves vente!

Juan

som har fattet sig.

Glad jeg seer du holder Ordet,
Og at holde mit jeg veed!
Leporello! tillad Bordet!

Han nøler.

Hurtig, gjør det med det Gode!

Leporello.

Herre, af! Jeg er frygtelig til Mode!

Juan.

Hurtig! hurtig!

Gienfærd.

Stands dine Fied!

Den, som saligt de Himmelske nære
Kan den jordiske Gode undvære;
Nægt kun ei, hvad min Siel vil begiære,
Da skal atter den fare med Fred!

Juan affbes.

Hvor utroeligt! mit Bryst det beklemmer!

Leporello affides.

Tusind Angster om Hiertet sig stemmer,
Mine Lemmer fast briste itu!

Juan høit.

Ei forstaaer jeg din Tale endnu.

Gienfærd.

Før Klokken lyder
Og bortfalder mig;
Jeg her indbyder
Til Giest atter Dig

Juan

med tvungen Mod.

Gierne! at befale har du!

Gienfærd.

Dog haab ei meer at vende
Dofra, din Siel til Naade;
Men knæl for Gud om Naade
Alt før din Ende.

Juan.

Ei har jeg lært at grue
Før blege Skyggers Spøg!

Leporel affides.

Han ei sig lader kue.

Gienfærdet.

Snart Tiden —

Juan.

Hør op at true.

Gienfærd.

Er omme!

Leporello.

Ik, ei dets Harm forsøg!

Juan fræk.

Din Bopæl tør jeg stue.

Jeg gjør Dig mit Besøg!

Gienfærd.

Giv mig til Pant da Haanden!

Juan.

See der (farer sammen. D, Dee!

Gienfærd.

Nu vel!

Juan

sittrende med bortvendt Ansigt.

Det isned til min Siel!

Gienfærd.

Frels af sin Nød blot Anden,

Snart Raadens Tiden er omme!

Juan

med Afstøje, bortvendt og ængstlig.

Hvi vil til mig du komme.

Os intet fælleds er!

Gienfærd.

Knæl! beed til Himlen milde,

Juan

fortviolet, uden at see paa ham.

Nei! Bøn er nu for silde.

Gienfærd.

Synder, Knæl!

Juan.

Nei!

Gienfærd.

Synder, ned!

Juan.

Nei!

Gienfærd.

Jo! jo!

Juan.

Nei! Nei!

Gienfærd.

Nu er din Ende nær!

Forsvinder; Torden og Lyn.

Juan.

fortviolet.

Er da det Heele ei et Spil?

Er, Almægtige! du da til?

Hvad mon den Angest sige vil,
Som leirer dybt sig her?

Underjordist usynligt Chor.
Verden saa bragt henveirer!
Dybet velkommen vær!

Juan

ude af sig selv.

Hvor Dødens Slag er vægtige,
Forbarme Dig, Almægtige!
Forbarme Dig, forbarme!
Kun Frist, hvor kort den er.

Leporello.

O, bitter Syn at stue!
Ak! en indvortes Lue
Fortærer grumt den Arme
Med et forgiøvet Sværd!

Juan.

Kun Frist! hvor kort den er

Chor som før.

Evheds Vælde feirer!
Dybet velkommen vær!

Juan.

Ak!

Han synker ned om. Torden, Lyn, Ibsluer vise sig.

Leporel.

Af!

I dette Dieblis træder Bagten ind, samt
Berline, Masetto, Ottavio, Anna.
Alle staae beshyrtsede. Dækket falder.

